

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Λήξαντος ἤδη τοῦ πρώτου ἔτους τῆς «Νέας Ἐπταλόφου», ὀφείλομεν ἐν πρώτοις νὰ εὐχαριστήσωμεν πάντας τοὺς συνδρομητὰς αὐτῆς καὶ πάντας τοὺς διὰ τῆς γραφίδος τῶν εὐαρεστηθέντας νὰ τιμήσωσι καὶ τοὺς ὀψωδῆποτε ὑποστηρίξαντας τὸ Περιοδικὸν ἡμῶν Σύγγραμμα.

Καίτοι κατ' οὐδὲν ἴσως παρεκκλίναντες τοῦ προγράμματος ἡμῶν, συναισθανόμεθα ὁμῶς (καὶ τὸ ὁμολογοῦμεν ἐλευθέρως) ὅτι ἡ Ν. Ἐπταλόφος κατὰ πολὺ εἰσέτι τοῦ προορισμοῦ τῆς ἀπολείπεται· ἀλλ' ἐν τῇ ἀπειρίᾳ ἡμῶν ἐδιδάχθημεν τί τὸ ἐλλείπον αὐτῆς καὶ τί τὸ δυνάμενον νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἑλλειψίν τῆς.

Καὶ τὴν μὲν δυσκολίαν τῆς θέσεως ἡμῶν ἀναλογιζόμενοι, παρ' ὀλίγον ἀπεθαρρύνόμεθα καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως ἀπεχωροῦμεν· ἀλλ' εἰμεθα νέοι, Κύριοι, καὶ ἡ φιλοτιμία ἡμῶν ἀπήτησε μᾶλλον νὰ προβῶμεν εἰς τὸ ἔργον. Μεταβαίνοντες ὅθεν εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ Β'. ἔτους τῆς «Νέας Ἐπταλόφου», ἀπεφασίσαμεν ἐν πάσῃ θυσίᾳ νὰ ἐπιφέρωμεν τὰς ἀκολούθους οὐσιωδεστάτας τροποποιήσεις:

1. Πεισθέντες ὅτι ἀδύνατος ἡ προαγωγὴ παντὸς Περιοδικοῦ ἐὰν μὴ ἐπεριδῆται ἐπὶ τῆς συνεργασίας νεωρῶν καὶ εὐφυῶν καλῶν, ἐξηγησάμεθα τὴν σύμπραξιν προσώπων, χαϊρόντων πολλὴν τὴν ὑπόληψιν ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ κοινωνίᾳ τῶν γραμμάτων καὶ κεφάλαια βαθέων καὶ παντοίων γνώσεων προσκεκτημένων. Εὐγνωμονοῦντες εἰς τοὺς μετὰ προθυμίας

καὶ εὐγενέστατα μάλιστα ἀποδεχθέντας τὴν αἴτησιν ἡμῶν καὶ συγκαταβάνας νὰ ὑποστηρίξωσι τὴν «Νέαν Ἐπταλόφον» διὰ τοῦ ἀξιολόγου καλάμου τῶν ἐν τῇ νέᾳ αὐτῆς πορείᾳ, εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν τὰ ὀνόματα αὐτῶν εἰς τὸ δημόσιον.

Μεταξὺ τοῦ Ὀρθοδόξου Κλήρου οἱ ἐπὶ ἐμβριθεὶ παιδείᾳ διακρινόμενοι Πανοσιολογιώτατοι Ἀρχιμανδρίται Κύριος Εὐστάθιος Κλεόβουλος καὶ Κύριος Γερμανὸς Αφθονίδης, περιμενομένης τῆς συγκαταθέσεως τοῦ Μητροπολίτου Χίου Κυρίου Γρηγορίου.

Μεταξὺ τῶν ἐπὶ μαθήσει ἀναδεδειγμένων Κυριῶν, ἡ Κ. Εὐφροσύνη Σαμαρταΐδου, ἡ Κ. Σαπφὼ Λεοντιάς, καὶ ἡ Κ. Αἰμιλία Λεοντιάς.

Μεταξὺ τῶν ἐπὶ πολυμαθείᾳ διαπρεπόντων, ὁ Κ. Ἡροκλῆς Βασιιάδης, ὁ Κ. Ἰωάννης Φιλαλιθῆς, ὁ Κ. Ἰ. Δ. Ἀριστοκλῆς, καὶ ὁ Κ. Γαβριήλ Σοφοκλῆς.

Πρὸς τούτοις ὁ τὴν χάριν ἀπαράμιλλος Κ. Ἡλίας Τανταλίδης, ὁ Κ. Ἀλέξανδρος Ζωηρός (ἐφένδης), ὁ Κ. Χρ. Σαμαρταΐδης καὶ ὁ Κ. Ἰ. Γ. Χρυσοβέργης, ἀξίους γόνους τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, ὑπεσχέθησαν νὰ στολίξωσι τὸ Περιοδικὸν ἡμῶν διὰ τῆς γονίμου αὐτῶν φαντασίας.

Ὁ Κ. Γ. Βαφειάδης, ὁ καὶ κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς «Νέας Ἐπταλόφου» συντελέσας εἰς τὴν διακόσμησιν αὐτῆς, ὑπεσχέθη εὐγενῶς καὶ τὴν νέαν αὐτοῦ ἐπὶ τούτῳ σύμπραξιν.

Ὁ δὲ Κ. Γρ. Μ. Βαννιέρης, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν εὐμενῆ διάθεσιν χρεωστεῖται κατὰ πολὺ ἡ νέα αὐτῆ ὄθησις τῆς Ἐπταλόφου, συγκατετέθη νὰ τέρπῃ ἐκάστοτε τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς διὰ τῆς εὐστρόφου γραφίδος του.

Ἰδίως συντάκτης τοῦ Περιοδικοῦ κατὰ τὸ νέον ἔτος θέλει εἶσθαι ὁ ἤδη γνωστὸς εἰς τὸ

δημόσιον Κ. Σ. Ι. Βουτυράς, παρ' αὐτῶ δὲ δὲ Κ. Π. Ν. Βικέλλας.

2. Τὸ Σύγγραμμα θέλει περιέχει ὕλην: Ἐπιστημονικά, Φιλοσοφικά, Βιβλιοκρισίας, Διηγήματα, Περιηγήσεις, Ἀναμνήσεις, Βιογραφίας, Φυτογραφίαν, Σύμμικτα, Ποιήσεις διαφόρους, Ἐπιφυλλίδες, Εἰκονογραφικούς τινες Γρίφους καὶ Μυθιστόρημα. Πρὸς τούτοις κατὰ τετραμηνία ἀσμάτια, τονιζόμενα ἐπὶ Εὐρωπαϊκῆς ἢ πρωτοτύπου Μουσικῆς.

3. Ἡ «Νέα Ἐπτάλοφος» θέλει ἐκδίδεσθαι ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ νεοῦ ἔτους κατὰ δεκαπενθημερίαν εἰς τρία καὶ ἡμισυ τυπογραφικά φύλλα (ἀντὶ τῶν μέχρι τοῦδε τριῶν), ἢ δὲ ἐτησια συνδρομῆ δια μὲν τοὺς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ συνδρομητὰς μένει ἢ αὐτῇ, ἢτοι ἐν 20φραγκον πληρωτέον, διὰ δὲ τοὺς ἐκτὸς πέντε ἡμισυ ἀργυρὰ μεδζίτια, ἕνεκα τῆς ἐπαυξήσεως τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, ἐπίσης προπληρωτέα.

4. Πρὸς τοὺς νεωστί ἐγγραφομένους συνδρομητὰς δωροῦνται τὰ μέχρι τῆς λήξεως τοῦ παρόντος ἔτους φύλλα τοῦ ἤδη ἐκδιδόμενου μυθιστορήματος «Ἡ Παράφρων τοῦ Ῥοσκιέφ».

ΚΑΙ ἢ μὲν βελτιώσεις τοῦ Συγγράμματος, ὡς δυναμένη κατὰ τὸ πλεῖστον νὰ ἰκανοποιήσῃ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ περι ἡμᾶς δημοσίου, ἐσεται καταφανής· ἐγὼ δὲ, φίλοι ὁμογενεῖς, νομίζω, ὅτι μετὰ τὴν ἡδὴ εὐγενῆ συγκατάθεσιν τῶν προμνησθέντων Κυρίων πρὸς τὴν ἠθικὴν ὑποστήριξιν τῆς «Νέας Ἐπτάλοφου», δικαιῶμαι ἴσως κατὰ τι νὰ ἐξαιτηθῶ καὶ τὴν ἀπὸ μέρους τῶν συμπολιτῶν καὶ ὁμογενῶν μου συνδρομῆν, ἵνα καὶ εἰς τὰς παρούσας ἀνάγκας τῆς «Νέας Ἐπτάλοφου» ἐπαρκέσω, καὶ εἰς μείζονας βελτιώσεις αὐτῆς θαρρᾶλέως προβῶ.

Ἐν Κωνσταντινῇ, τῆ 15 10βραίου 1865.

Ὁ Ἐκδότης.

Δ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ.

ΠΕΡΙ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ὡς τὰ Ἀίλινα, οὕτω καὶ οἱ Παιῖνες (οἱ τῆς χερᾶς καὶ τῶν θριάμβων ὕμνοι) ἔσχον τὴν ἀρχὴν ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως. Παιῖν (ὁ θεραπέυων ἢ ἀνακουφίζων Παιῖων, Παιήων) εἶναι ὁ Θεὸς τοῦ φωτός καὶ τοῦ βίου, ὁ Φοῖβος (φᾶος, βίος), ὁ εὐεργετικὸς ἥλιος, οὗ ὁ πρὸς τιμὴν ἀδόμενος ὕμνος ἐλέγετο δαμνύμωσ αὐτῶ τῶ Θεῶ. Ἐθιμον ἦν τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, καθ' ἣν οἱ πάγοι διαλύονται, καθ' ἣν ἡ φύσις ζωογο-

νεῖται ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, καθ' ἣν αἱ χελιδόνες ἐπανακάμπουσιν εἰς τὰς φωλεὰς αὐτῶν καθ' ἣν α ἄ λίγεια μινύρεται, θαμίζουσα μάλιστα ἀπὸ τῶν χλωραῖς, ὑπὸ βίας, καθ' ἣν πανταχοῦ ἀρχεται ἐκ νέου κυκλοφορεῖν ἡ ζωὴ σὺν τῶ φωτὶ, ἵνα ἄδωπιν ἐαρινούς παιῖνας, ἢτοι ὕμνους εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Φοῖβον, τὸν τὴν πεπηγυῖαν καὶ οἰονεὶ τεθνεῶσαν κατὰ τὴν χειμερινὴν ὥραν φύσιν θεραπεύοντα. Ἴδου ὁ ἀληθὴς Παιῖν ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτοῦ καταστάσει, ἐπεκταθεὶς ἀκολουθῶν ἵνα σημαίνῃ πάντας τοὺς τῆς χερᾶς καὶ τῶν θριάμβων ὕμνους.

Ἀρχαιοτάτα ὡσαύτως δοκιμιά εἰσιν οἱ Ἰμέβαιοι καὶ οἱ Ὀρθῆνοι, ἀποβρέβυσκντες ἐκ τῆς φύσεως τοῦ νεοπαχοῦς Ἑλληνισμοῦ, ἔραστοῦ τῆς κινήσεως καὶ τῆς ζωῆς, δι' ἣν αἱ λέξεις ἀπολαύειν τοῦ φωτός δὲν ἦσαν ψιλὴ μονον μεταφορά. Τοιαύτη μὲν λοιπὸν ἡ ἀρχικὴ ποίησις τῆς Ἑλλάδος, ἀφελή, ἀνεπιτήδευτος, αὐτοφυῆς τῆς φύσεως τέκνον.

Ἄλλ' ἐπιστάντος τοῦ γ' αἰῶνος, ἀσυνήθεις τις κίνησις καὶ φορὰ ἐπὶ τὰ πρόσω καταφαίνεται πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος, οἱ ἥρωες ἐκκαθρίζουσι τὴν ὠραίαν αὐτῆς γῆν ἀπὸ τῶν μαστιζόντων αὐτὴν τεράτων καὶ ληστῶν, ἰδρύονται κοινωναίαι, ἐπιχειροῦνται ναυτιλίαι καὶ ἐκστρατεῖαι εἰς ἀπωτάτας χώρας, καὶ ἡ σφραγὶς τοῦ πολιτισμοῦ ἀρχεται ἐναποτυποῦσθαι ἐν τῇ Ἑλλάδι· καὶ τότε δὴ τότε τὸ πνεῦμα τῆς ποιήσεως ἐμφιλοχωρεῖ πανταχοῦ· οἱ ἀοῖδοι ἐξυμνοῦσι τοὺς ἄθλους τῶν ἡρώων διὰ προανακρουσμάτων, ἀξίων τῶν ὑψηλῶν ἐπινοιῶν τῆς ἐποποιίας· τὰ δὲ ἀπλοῦστατα ὄργανα τὰ συνοδεύοντα τότε τὴν φωνὴν, ἡ κιθάρᾳ καὶ ἡ φόρμιγγι, δὲν ἐλογίζοντο ἀνάξια οὐδ' αὐτῆς τῆς χειρὸς τῶν ἡρώων. Ὁ Ἀχιλλεὺς οὐδ' ὄλως ἐξουτελιζέται πράττων πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ ἡδονὴν ὅ,τι πράττουσιν οἱ ἀοῖδοι πρὸς ἡδονὴν τῶν ἄλλων. Ὅτε, λέγει ὁ Ὀμηρος, οἱ πρέσβεις τῶν Ἑλλήνων ἦλθον ἵνα καταπέσωσιν αὐτὸν νὰ παρατήσῃ τὴν οὐλομένην αὐτοῦ μῆνιν

Τὸν δ' εὖρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ

τῆ ὄγε θυμὸν ἔτερπε· αἶεδα δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.

Πάτροκλος δὲ οἱ εἶος ἐναντίας ἦστο αἰωπῆ δέγμενος Διαικίδην ὅποτε λήξειεν αἶεδων.

Πολλὰ ὀνόματα ἀοιδῶν ταύτης τῆς ἐποχῆς διέσωσεν ἡμῖν ὁ Ὀμηρος, ὧν οἱ ἐπισημότεροι ὁ Θάμυρις, ὁ Φῆμιος καὶ ὁ Δημοδόκος.

Ἄλλ' ὡς μετὰ τὴν δύσιν τῶν λοιπῶν ἀστέρων λαμπρότατος πάντων καὶ ἀκτινοβόλος ἀνατέλλει ὁ ἥλιος, ἰδου ἀνατέλλει σελασφόρος ἐν Ἑλλάδι ὁ θεὸς Ὀμηρος, ὁ ποιητὴς καὶ πλάστης τῆς ἰδανικότητος, ὁ βαθυτάτη τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἐν παντὶ τῶ μεγαλείῳ καὶ πάσῃ τῇ ἀσθενείᾳ αὐτῆς γνωρίσας, ὁ ἐπὶ τοσοῦτον ἐξαντλήσας τὰς καλλοιὰς τῆς φύσεως, ὥστε ἅπαντες οἱ μετ' αὐτὸν ποιηταὶ οὐδὲν ἄλλο, ἐν ὅλῃ τῇ ὑψινοίᾳ αὐτῶν, ἠδυνήθησαν νὰ πράξωσιν, ἀλλ' ἢ νὰ μιμηθῶσιν, ὅς

μὲν κρεῖττον, ὅς δὲ χειρὸν τὰς εἰκόνας αὐτοῦ. Καὶ τῶ ὄντι, τίς ποτε, ἐξαιρουμένου μόνου τοῦ πανυπερτάτου ὄντος, ἠδυνήθη νὰ φαντασθῇ καὶ νὰ ἐπινοήσῃ κόσμον ὑψηλότερον, τελειότερον, ζωηρότερον τοῦ ὑπὸ τῆς Ὀμηρικῆς φαντασίας ἐπινοηθέντος; Τίς ποτε ἐγνώρισεν τὰ μυχιαίτατα ἐλατήρια τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν κάλλιον ἢ ὁ τυφλὸς Μκιονίδης; Τίς ἐξ ἡμῶν δὲν ἠσθάνθη τὰς τρίχας αὐτοῦ ὀρθουμένας ὑπὸ τρόμου, καὶ ἀναγνωρίσας τὴν ἀθλιότητα αὐτοῦ δὲν ὑπεκλίθη ἐνώπιον τοῦ μεγάλου ἐκείνου θεοῦ, τοῦ διὰ μόνης μιᾶς τῶν ὀφρῶν νεύσεως τὸν Ὀλυμπον ἐλελίζοντας;

Ἢ καὶ κυανέσθην ἐπ' ἑρρύσι νεῦσε Κρονίων
Ἀμβρόσια δ' ἄρα ἐπεβέβασαντο χαίται ἄνακτος
Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· θεῖον δ' ἐλελίξεν Ὀλυμπον.

Τίς δὲν ἀναγνωρίζει ἐν τῇ περιγραφῇ ταύτῃ τὸν κύριον θεῶν τε κἀνθρώπων, οὗτινος τὸ ἄγαλμα νύξιν ἀπὸ τῶν στίχων τούτων λαβὼν ἐγλυψε καλλιτέχνης τις, οὗ τὸ γλύφανεν ἀντάξιον ἦν τῆς Ὀμηρικῆς γοαφίδος; Τίς δὲν ἀναγνωρίζει τὸν ὑπερσθενῆ Δία, ὅστις δὲν ἐκλινε τὸν αὐχένα, εἰ μὴ ἐνώπιον τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ, ἐκείνου, ὃν οἱ φιλόσοφοι ἀνεύρον ἐν τῶ βάθει τῆς διανοίας αὐτῶν, ἐκείνου, ὃν ὁ μὲν Ἀναξαγόρας ὠνειροπόλησε, ὁ δὲ Σωκράτης ἀνεκάλυψε, ὁ δὲ Πλάτων μεθ' ὑψινοίας περιέγραψε; Τὸ κατ' ἐμὲ, οὐδεμίαν ἄλλην περιγραφὴν τοῦ θεοῦ γνωρίζω ὑψηλοτέραν, ἐκτὸς ἴσως τῆς ὑπὸ τοῦ Προφητᾶνακτος ἐκείνης: «Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ὁ ἀπτόμενος τῶν ὄρεων καὶ καπνίζοντας.» Τίς ποτε κατ' ὅλας τὰς ἐποχὰς ἠδυνήθη νὰ φανῇ, οὐχὶ ἀνώτερος, ἀλλ' ἐφάμιλλος τοῦ Χίου ἀοιδοῦ; Οὐδεὶς· διότι καὶ αὐτὸς ὁ μᾶλλον τῶν ἄλλων προσεγγίσας εἰς τὸ Ὀμηρικὸν μεγαλεῖον, ὁ μέγας τῶν Λατίνων ποιητῆς Βιργίλιος, ἀντιπαραβαλὼν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου αὐτοῦ τὸ τῆς Αἰνειάδος ποίημα πρὸς τὰ Ὀμηρικά, ἄφατον ἠσθάνθη ἀθυμίαν, ὡς μὴ δυναθεὶς ν' ἀφίχθῃ εἰς τὸ τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ μεγαλεῖον, καὶ διέταξε ῥητῶς ἐν τῇ διαθήκῃ του, ὥστε τὸ ποίημα αὐτοῦ ὡς ἀτελεῖς νὰ κατ' μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ἠδυνήθησαν ποτε ἢ ὁ Ῥωμαῖος Βιργίλιος ἐν τῇ Αἰνειάδι, ἢ ὁ Ἰταλὸς Τάσσος ἐν τῇ Ἀπελευθερωθείσῃ Ἰερουσαλήμ, ἢ ὁ Ἄγγλος Μίλτων ἐν τῶ Ἀπολεσθέντῃ Παράδεισῳ, ἢ ὁ Νουσιτανὸς Καμὸς ἐν τῇ Λυτιάδι, ἢ ὁ Γερμανὸς Κλοφτὸκ ἐν τῇ Μεσοίᾳ, ἢ ἡ Γαλιὰτι Βολταίρος ἐν τῇ Ἑβρίκιᾳ, νὰ πραγαγῶσι τι ἀντάξιον τοῦ Ὀμηρικοῦ ἐκείνου στίχου, ἔνθα μετ' ἀπραξιμῆλου γλυκύτητος περιγράφεται τὸ ἠδυεπέ; τοῦ Πωλίου γέροντος:

Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώττης μέλιτος γλυκίων ῥέειν αὐδῆ,

ἢ τοῦ ἄλλου ἐκείνου, ἔνθα ὁ ποιητῆς δι' ὑψηλῆς εἰκόνας τὴν μεγάλην τῆς Ἑρίδος παρίστησιν ἰσχύν;

Ὀυρανῶ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βάζει.

καὶ τοῦτ' ἂν εἴποι τις, λέγει ὁ κριτικώτατος

Λογγίνος, οὐ μᾶλλον τῆς Ἑρίδος, ἢ Ὀμήρου μέτρον.

Ὡ, πόσον ὠραία, πόσον θαυμασία, πόσον περιεπικτικὴ ὑψηλῶν νοημάτων, ἢ τῶν Λιτῶν ἀλληγορικῶν χωλῶν τούτων θυγατέρων τοῦ Διός, τῶν αἰεῖποτε τὴν Ἄτην ἐπακολουθουσῶν:

Καὶ γὰρ τε Λιταὶ εἰσι, Διὸς κοῦραι μεγάλοιο
χωλαὶ τε, βύσσαί τε, παραβλώπες τ' ὀφθαλμῶ
Ἀτ' ῥά τε καὶ μετόπισθε Ἄτης ἀλέγουσι κισσοῖσι·
Ἢ δ' Ἄτη, σθεναρῆ τε καὶ ἀρτίπος, οὐνεκα πάσας
πολλὸν ὑπεκπροθεῖ, φθάνει δέτε πᾶσαν ἐπ' αἶαν
Βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.
(Ἰλ. Ι, 502—507).

Πόσον ἄχραντον καὶ μέγα ὡς ἀληθῶς καὶ ἄκρατον παρίσταται τὸ δχιμόνιον ἐν τοῖς ἐξῆς ἐπὶ Ποσειδῶνος στίχοις:

... κρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
Ποσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντες.

Καὶ πάλιν

Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄθαλλε δὲ κῆτε ὑπ' αὐτοῦ
Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοῖσαν ἄνακτα
Γηθεοῦνη δὲ θάλασσα δίστατο· τοὶ δὲ πέτοντον.

Πόσον ἀνταξίον καὶ ἠρωϊκὸν μέγεθος ἔχουσα ἢ ἐπιφώνησις ἐκείνη τοῦ μεγάλου Αἴαντος, ὅτε ἀχλὺς ἄφρον ἐπιπεσοῦσης, καὶ μὴ δυνάμενος διαβῆσθαι τὴν ἀνδρίαν εἰς οὐδὲν γενναῖον, ἀγανακτῶν διὰ ταῦτα, ὅτι πρὸς τὴν μάχην ἀργεῖ, φῶς αἰτεῖται ὡς τάχιστα, ὡς εὐρήσων παντὸς ἄξιον τῆς ἀνδρίας ἐντάφιον, κἂν αὐτὸς ὁ Ζεὺς ἀντιτάττηται αὐτῶ.

Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ βῦσαι ὑπ' ἡέρος υἱας Ἀχαιῶν
Ποίησον δ' αἴθρη·ν δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδεσθαι
Ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσον.

Ἀλλὰ γὰρ Ὀμηρος μὲν ἐνθάδε, λέγει ὁ Λογγίνος, οὐριος συνεμπνεῖ τοῖς ἀγῶσι, καὶ οὐκ ἄλλο τι αὐτὸς πέποιθε.

Μαίνεται, ὡς ἐπ' Ἄρης ἐγγέσπαλος, ἢ ὄλεον πῦρ
οὔρεσι μαίνεται βαθεῶς ἐνὶ τέρφεσιν ὕλης,
ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόματος γίνεται.

Ἄλλ' ἄρα γε κατὰ τὸ ὑψηλὸν μόνον τῶν εἰκόνων ἐξέχει ὁ θεῖος Ὀμηρος; Εἶναι ἄρα γε ἀληθὴς ἢ γνώμη τοῦ Βολταίρου, ὅτι ὁ Ὀμηρος οὐδέποτε ἀπέσπασε τὰ δάκρυα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀναγνώστου; Ὁ ἀναγνὸς τὸν Ὀμηρον ἐνθυμείται προσάκι ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ποταμηδὸν δακέθωμα ἐβρέυσαν δάκρυα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν πολλῶν τεμαχίων, ἅτινα καὶ πρὸς τὰ παθητικώτατα τεμάχια τῶν ἐξοχωτέρων τραγωδιοδιδασκάλων δύνανται δικαίως ἀντιπαραβληθῆναι. Ἠδυνήθησαν ἄρα γε ἢ ὁ αἰθεροβάμων καὶ ὑψιπέτης Αἰσχύλος, ἢ ὁ ἠδυεπέ; καὶ τεχνικώτατος Σοφοκλῆς, ἢ ὁ παθητικώτατος Εὐριπίδης, ἢ οἱ ῥωμαῖοὶ καὶ ἰδανικοὶ Γερμανοὶ; Γαίτης καὶ Σχίλλερρος, ἢ ὁ ῥωμαντικὸς καὶ φαντασιοκόπος Ἄγγλος Σοξπῆρος, ἢ οἱ κομψοὶ καὶ ἄβροϊ Γαλιᾶται; Κορνήλιος καὶ Ῥακίνο; ἢ καὶ αὐτὸς ὁ κατήγορος τοῦ

‘Ομήρου Βολταίρος, ἠδυνήθησαν, λέγω, νὰ παραγάγῃσι τι ἀντάξιον τῆς παθητικωτάτης ἐκείνης σκηνῆς, καθ’ ἣν ὁ γηραιὸς Πρίαμος ἔρχεται ἐξαιτητόμενος παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως τὸ σῶμα τοῦ φιλιτάτου αὐτοῦ υἱοῦ, τοῦ εἰσελάτου τῶν Τρώων, τοῦ γενναίου Ἔκτορος; Εἰσερχεται ἀπαρατήρητος (φησὶν) ὁ Μέγας Πρίαμος, δρᾶτται τῶν γονάτων τοῦ Ἀχιλλέως, ἀσπάζεται τὰς τρομερὰς ἐκείνας καὶ ἀνθρωποκτόνους χεῖρας, αἵτινες πολλοὺς τῶν υἱῶν αὐτοῦ ἔστειλαν εἰς τὸν Ἄδην, καὶ ἰκέτευεν αὐτὸν οὕτω: Ἀναμνήσθητι τοῦ πατρὸς σου, ὦ Θεοῦ εἰκελ’ Ἀχιλλεῦ, ὅστις ἐπάτησεν ἤδη τὸν δλεθριον τοῦ γήρατος οὐδὲν καὶ ἴσως, ἴσως, γείτονας λαοὶ πολιορκουσι καὶ θλίβουσιν αὐτὸν, καὶ οὐδεὶς παρ’ αὐτῷ ὑπάρχει, ὅπως ἀποκρούσῃ τὸν πόλεμον καὶ τὸν μαῦρον θάνατον. Ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἀκούων ὅτι ζῆς παραμυθίζεται, καὶ ὑπὸ τῆς γλυκείας νέμεται ἐλπίδος ὅτι θέλει ἐπανδρεῖν ποτὲ τὸν ἀγαπῆ τὸν αὐτοῦ υἱὸν ἀπονοστήσαντα ἐκ Τροίας. Ἀλλ’ ἐγὼ, ὁ δύσμοιρος! Πατὴρ ἐγενόμην παίδων γενναιοτάτων ἐν τῇ εὐρείᾳ Τροίᾳ καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν μοι ἐναπολείπεται πλέον. Ἐκείνον δ’ ὅστις μόνος μοι ἐναπελείπετο, ὅστις ἦν τὸ εἰσελάτου τῆς πολέως καὶ ἡμῶν αὐτῶν, ἐφόνευσας πρὸ ὀλίγου πολιορκουμένῳ ὑπὲρ τῆς πατρίδος αὐτοῦ. Ναι, σὺ ἐφόνευσας τὸν Ἔκτορα. Χάριν αὐτοῦ ἐρχομαι σήμερον πρὸς τὰς νῆας τῶν Ἀχαιῶν, ὅπως ἐξέχωρᾶσθαι αὐτὸν παρὰ σου φέρων ἀπειρέσι ἄποινα. Ἀχιλλεῦ, κί-δέσθητι τοῦ Θεοῦ, λαβὲ οἶκτον δι’ ἐμὲ ἀναμνησθεὶς τοῦ γηραιοῦ πατρὸς σου. Εἰμὶ μᾶλλον ἄξιος οἴκτου, ἢ αὐτὸς, διότι ἔσχον τὸ θαρρῆρον ἵνα πράξω ὅ,τι οὐδεὶς ποτε θνητὸς ἐπραξεν. Ὡ Ναι, ἐπλησίασα τῷ στόματί μου τὴν χεῖρα τοῦ φονέως τῶν υἱῶν μου. Τολμᾷ εἰπεῖν, Κύριοι, ὅτι ὅστις, ἀναγνούς ἐν τῷ πρωτοτύπῳ τὸ τεμάχιον τοῦτο, δὲν ἔχουσι θαλερὰ δάκρυα ἐκ συγκινήσεως, ὁ τοιοῦτος εἶναι ἀναίσθητος, αὐτόχρονον λίθινος καρδία. Ἀλλ’ ἄφρων, τί ἐπιχειρῶ νὰ πράξω; εἶναι ἄρα γε ποτὲ δυνατὴ ἡ ἐκλογὴ ἐκ τῶν ἐπῶν τοῦ ‘Ομήρου; Ἐκάστος στίχος εἶναι θαυμάσιος καὶ ἀντάξιος πολλῶν μαργαριτῶν ὥστε ἐάν ποτε συνειρηθῆτό μοι ἵνα ποιήσωμαι ἐκλογὴν, ἤθελα ἀντιγραφῆναι ὅλους τοὺς στίχους τοῦ ‘Ομήρου, μὴ ἀφαιρέσας οὐδέν. Ἀλλὰ συγγνωσθήτω μοι ὅπως καὶ τελευταίαν τινὰ παθητικωτάτην τοῦ ‘Ομήρου σκηνὴν ἀναφέρω, καὶ παύομαι πλέον τοῦ περὶ τούτου λόγου μου.

Τίς ποτε ἀναγνούς τὸν ‘Ομηρον δὲν ἐνθυμεῖται τὴν ὁμιλίαν ἐκείνην τοῦ Ἔκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἐν ἣ ἡ πιστὴ αὐτῆ, καὶ ἀξία ὄντως τοῦ ὀνόματος Ἑλληνίδος σύζυγος τοῦ Ἔκτορος διὰ συγκινητικωτάτων καὶ δεξικαρδίων λόγων προσπαθεῖ νὰ μετριάσῃ τὴν ὁρμὴν τοῦ Ἔκτορος, ἥτις γενήσεται, κατὰ τὴν ιδέαν αὐτῆς, αἰτία τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

Δαμιόνης φθίσει σὲ τὸν μένος· οὐδ’ αἰεταίρεις παῖδά τε νηπιαχόν καὶ ἔμ’ ἄμμορον, ἢ τάχα χήρη σὺ ἔσομαι· τάχα γὰρ σε κατακτενοῦσιν Ἀχαιοί.

πάντες ἐφορηθέντες· ἐμοὶ δὲ κε κέρδιον εἶναι σὺ ἐφαρμακτοῦσθαι χθόνα δόμεναι· οὐ γὰρ ἔτι ἄλλη ἔσται θαλπωρὴ ἐπεὶ ἂν σὺγε πότμον ἐπίσπης.

Ἔκτορ, ἀτὰρ σὺ μοι ἐσοὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ ἤδη κασίγνητος, σὺ δὲ μοι θαλερὸς παρακοίτης· ἀλλ’ ἄγε νῦν ἐλέαιρε καὶ αὐτοῦ μίμν’ ἐπὶ πύργῳ μὴ παῖδ’ ὄφρα κινῶν θήγῃ, χήρην τε γυναῖκα.

Ὅποιον δὲ φίλτρον, ὁποῖα ὑπὲρ τῆς συζύγου αὐτοῦ μέριμνα καταφαίνεται ἐν τῇ πρὸς αὐτὴν μετὰ πικρίας ψυχῆς καὶ βαρέος ἄλγους ἀπικνησῆσαι τοῦ Ἔκτορος. Ναι, λέγει οὗτος, γνωρίζω καλῶς, ὅτι

Ἔσσομαι ἡμᾶρ, ἐπ’ ἂν ποτ’ ἐλώλη Ἰλιος ἱερὴ καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο. ἀλλ’ οὐμοὶ Τρώων τίσσοι μελεῖ ἄλγος ὀπίσσω οὔτε κασιγνήτων, εἴ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ ἐν κινήσει πίσειεν ὑπ’ ἀνδράσι δυσμενέσσι, ὅσσοι σὺ, ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων δακρυόεσσαν αἴηται, ἐλευθερον ἡμᾶρ ἀπούρας.

Καὶ ποτὲ τις εἴπῃσιν ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν Ἔκτορος ἠδὲ γυνῆ, ὅς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.

Ἀλλὰ με τεθναῶτα λυτὴ κατὰ γῆα καλύπτει· πρὶν γ’ εἶσι σὴς τε βοῆς, σὺ θ’ ἐλκηθμοῖο ποθέσθαι.

Ὅποιον ἀξιομίμητον πρότυπον συζυγικῆς ἀγάπης; Πόσον οἱ λόγοι οὗτοι ὁμοιάζουσι πρὸς αὐτοῦ τοῦ ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν περὶ γάμου βηθέντος «ἐνεκα τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ προσκολληθήσεται τῇ ἰδίᾳ γυναικί.» Πόσον δ’ ἀφελῆς καὶ θλιβερῆς ἡ κατωτέρω σκηνή, ὁποῦ ὁ Ἔκτορ λαμβάνει ὅπως ἀσπασθῆ τὸν φιλιτάτον αὐτοῦ υἱόν, ὅστις, φοβούμενος τὴν θέαν τῆς περιεφραλαίας τοῦ πατρὸς, κατακλίνεται πρὸς τὸν κόλπον τῆς συζύγου αὐτοῦ τιθήνης, καὶ τὸ κίνημα τοῦτο τοῦ παιδὸς ἐπιφέρει γέλωτα εἰς τὰ χεῖλη τῶν γονέων, γέλωτα παραμυθητικὸν τῆς ἀφάτου αὐτῶν ἀθυμίας τε καὶ λύπης. Πόσον δ’ εὐγενῆς καὶ ἀξία αὐτοῦ ἡ ἐκ ψυχῆς εὐχὴ τοῦ Ἔκτορος πρὸς τοὺς Θεοὺς, ὅπως ὁ υἱὸς αὐτοῦ κρείττων ἀποβῆ τοῦ πατρὸς

Καὶ ποτὲ τις εἴπῃσιν· πατὴρ ἔδε πολλὸν ἀμείνων, καὶ ἐπανελθὼν νικητὴς ἐκ τοῦ πολέμου χαροπνύησιν τὴν μητέρα αὐτοῦ.

Κτεῖνας δὲ ἴδων ἄνδρα, χαρεῖν δὲ φέρεν μήτηρ.

Πόσον δὲ ὁ δακρυόεις ἐκείνος γέλωτος τῆς ἐναρέτου Ἀνδρομάχης ὁποῦ ἐδέξατο ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Ἔκτορος τὸν υἱὸν αὐτῆς εἰς τοὺς κινώδεις κόλπους ἐκφράζει τὰ αἰσθητά αὐτῆς· καὶ πόσον πλήρης μερίμνης ἡ τοῦ Ἔκτορος πρὸς αὐτὴν ἐπιτιμητικὴ κατ’ ἐπιφάνειαν πρὸς αὐτὴν ἀποστροφή! Θαυμάσιοι ὄντως καὶ ἀπαράμιλλοι τύποι τῆς συζυγικῆς ἀγάπης.

Ὡ Σὺ, ὁ εἰς τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας τὰ μυχιώτατα εἰσδύς, καὶ ἀπαρμύλλως τὰ τοῦ ἀριστοργήματος τοῦ Θεοῦ πάθη διαχωροφύσας, ὄν

ὑπεράνθρωπον, θεῖς Ὅμηρε, σύγγνωθι, σύγγνωθι συνοφάνταις καὶ Ζωῖλοις φθονεροῖς, πειρωμένοις τὴν ἀθάνατόν σου δόξαν κηλιδῶσαι· σύγγνωθι αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδαι τί ποιοῦσι· σύγγνωθι αὐτοῖς, διότι οὗτοι μὲν ὡς σκιῆς ὄναρ διαλύονται, σὺ δὲ ζῆς καὶ ζήσεις εἰς αἰῶνας ἄξιος τοῦ σεβασμοῦ καὶ τοῦ θαυμασμοῦ τῶν ἀνθρώπων· σύγγνωθι αὐτοῖς, διότι σοὶ μόνῳ ἐδώρησατο ὁ Θεὸς «οἶω πεπνυσθαι, τὸν δὲ, σκιάν ἀίσσοσι.» Σύγγνωθι αὐτοῖς, διότι τὸ μὲν ὄνομα αὐτῶν ἀκλεῆς, ἀδύλον ὑπαὶ νεφέεσσιν σκεδάσσεται, τὸν δὲ κλέος οὐποτ’ ὀλείται, ἀλλ’ ἔση ἀείποτε νέος τὴν δόξαν καὶ τὴν ἀθανασίαν, ὡς ἄριστα ἔφησέ τις τῶν Γάλλων ποιητῶν.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΦΙΛΙΑΣ

ΑΦΙΕΡΟΥΜΕΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Οἱ φίλοι εἰσὶν ὡς οἱ κομηταί, καθίστανται δὲ σήμεραι σπανιώτεροι. Ἀφ’ οὗτοῦ ὑπάρχω ἐν τῷ κόσμῳ εἶδον μόνον δύο ἢ τρεῖς κομητάς καὶ δύο ἢ τρεῖς φίλους, καὶ σημειώσατε ὅτι τὸ τοιοῦτον δὲν τὸ θεωρῶ μέγα δυστύχημα· γνωρίζω ὅμως ἀνθρώπους, οἵτινες εἶδον ἴσως πλείονας τῶν τριῶν κομητῶν, καὶ ἐν τούτοις, δὲν εὗρον εἰσέτι τὸν πρῶτον αὐτῶν φίλον.

Καὶ ἐν πρώτοις, τί ἐστὶ φίλος;

Φίλος ἐστὶν ὁν, ἔχον πάσας μὲν τὰς ἀξιώσεις καὶ πάσας τὰς ἐλλείψεις τῆς γυναικὸς, στερούμενον δὲ τῶν προτερημάτων αὐτῆς. Ἐν τούτοις, ἵνα ὦμεν δίκαιοι καὶ μὴ ψυχράνωμεν οὐδένα πρὸς τὴν φίλιν, δέον νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἀπνητήσαμεν πολλοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἔσφιγγαν τὴν χεῖρα ἡμῶν περιγηθήμεν πολὺ τὴν χώραν τῆς φιλικίας, περιγηθήμεν ἀπροσχεδιάστως, τυχαίως, σταθμεύοντες ἐπ’ ὀλίγον ὅπου καὶ ἂν ἠθέλωμεν. Ἡ χώρα δὲν μᾶς ἐγοήτευσεν, τὸ ὁμολογοῦμεν. Σήμερον γνωρίζομεν ὅλους περίπου τοὺς ἐλιγμούς αὐτῆς, καὶ δὲν ἀγαπῶμεν πολὺ τὸν παράδοξον τοῦτον τόπον, ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ γίνωμεν κάλλιστοι ξεναγοὶ εἰς τοὺς βουλομένους.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, νεανία. Καὶ πρῶτον μὲν παρουσιάζεται

Ο ΖΩΩΔΗΣ ΦΙΛΟΣ.

Τὸ εἶδος τοῦτο τῶν φίλων ἐστὶ τὸ μᾶλλον περιζήτητον. Οἱ μεγαλοφυεῖς ἄνδρες, ὡς γνωστὸν, ἔχουσιν ἰδιαιτέραν τινὰ κλίσην διὰ τὰ ζῶα· οἱ μὲν ἀγαπῶσι τοὺς γάτους, οἱ δὲ λατρεύουσι τοὺς πιθήκους, οἱ δὲ μαίνονται διὰ τοὺς ψιττακοὺς. Ἀλλ’ ἐν γένει οἱ μεγαλοφυεῖς ἄνδρες, ἐκτὸς τῶν πιθήκων, τῶν γάτων, καὶ τῶν ψιττακῶν, φροντί-

ζοῦσι νὰ προσελκύσωσιν εἰς ἑαυτοὺς ζῶάνθρωπον τινὰ (συγγνωσθήτω μοι ἢ λέξις), καλούμενον φίλον.

Καὶ πρῶτον μὲν ὁ ἠλίθιος οὗτος φίλος δὲν εἶναι ὀχληρὸς εἰς τὰς σχέσεις του. Τὸ πρῶτιστον αὐτοῦ προτέρημα εἶναι νὰ πράττῃ ὑπὲρ ἡμῶν πάντοτε, καὶ μάλιστα ἐάν ἦτο πνευματωδέστερος αὐτοῦ, πᾶν ὅ,τι κολακεύει τὴν φιλαυτίαν καὶ ὑπερηφάνειαν ἡμῶν. Πᾶς δ’ ἔστω βέβαιος ὅτι, εἰς οἰανδήποτε καὶ ἂν ἀνήκῃ κοινωνικὴν τάξιν, θ’ ἀπαντήσῃ τοιοῦτον φίλον.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος προσκολλάται πρὸς ἡμᾶς μετὰ κυνικῆς πίστεως. Δύνασθε νὰ τὸν μεταχειρισθῆτε ὡς κομιστὴν τῶν ἐπιστολῶν σας, ὡς δοχεῖον, εἰς ὃ δύνασθε νὰ βίψητε πάσας τὰς ἀνοησίας σας, καὶ τέλος, δύνασθε νὰ τὸν μεταχειρισθῆτε ὅπως καὶ ἂν θελήσῃτε ἐκτὸς ὡς φίλον, καθότι δὲν θέλει σᾶς ἐννοῆσει ἐάν τὸν ὁμιλήσῃτε περὶ τῶν μεγάλων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα σᾶς ἀνησυχοῦν καὶ τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται πέραν τῶν ὁρίων τῆς διανοίας του.

Μεταβάλλωμεν ἑδὸν. Παρουσιάζεται

Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΦΙΛΟΣ.

Οὗτος φαίνεται ἐνδιαφερόμενος δι’ ἡμᾶς. Ἀπὸ καιροῦ δ’ εἰς καιρὸν τὸ ἐσπέρας ἐν τῷ περιπάτῳ, ὁσάκις ἔχει πληξίν, λαμβάνει τὸν βραχίονα ἡμῶν, καὶ σᾶς ὀρκίζεται ὅτι μίαν μόνην ἔχει ἐπιθυμίαν, τὴν τῆς προαγωγῆς ἡμῶν. Προφανῶς θὰ μοὶ εἴπῃτε οὗτος ἐστὶν ἀληθὴς φίλος.

Ἴσως...

Ὁ προστάτης φίλος σπεύδει νὰ προσφέρῃ ἡμῖν μικρὰς τινας ἐκδουλεύσεις, πρὸς ἀνταπόδοσιν τῶν ὁποίων ἀναγκάζεσθε νὰ ἦσθε δι’ αὐτὸν ὅ,τι ὁ ζωώδης φίλος διὰ τὸν πνευματώδη ἄνθρωπον. Γίνεσθε, οὕτως εἰπεῖν, ὁ κύων αὐτοῦ· διαθέτει τὸν καιρὸν σας πάντοτε καὶ ἀνὰ πάσαν ὥραν· τέλος, ἀντὶ μικρᾶς τινας ἐκδουλεύσεώς του πρὸς ἡμᾶς ἀπαιτεῖ παρ’ ἡμῶν μυριάς ἄλλας, πολὺ πλέον σημαντικὰς, τὰς ὁποίας προσπαθεῖτε νὰ μὴ τῷ ἀρνηθῆτε, ἐπειδὴ ἄπαξ εἶναι προστάτης σας.

Ἀπὸ τὸν φίλον τοῦτον ἐν μόνον βῆμα ἀπέχει

Ο ΑΦΙΛΟΚΕΡΑΝΗΣ ΦΙΛΟΣ.

Σύγγνωτέ μοι, κύριοι, ν’ ἀντικαταστήσω τὴν ἀνάλυσιν διὰ τινος ἀνεκδότου.

Θελζίνους τις νεανίας, ἄς τὸν ὀνομάσωμεν Ἐδουάρδον, εἶχε τὴν ὠραιότεραν συλλογὴν ὄπλων, ἀφ’ ὅσας εἶδον, περιπλέον δὲ εἶχε καὶ φίλον τινὰ ἱατρὸν. Ὁ Ἐδουάρδος ἀσθενεῖ, ὁ φίλος του ἱατρὸς τὸν ἐπισκέπτεται, ὡς ἦν δίκαιον, καὶ, ὡς τοῦ θαύματος! ὁ νεανίας θεραπεύεται. Γενομένου δὲ λόγου ἡμέραν τινὰ περὶ τῆς πληρωμῆς τῶν ἐπισκέψεων, ἄς ἔκαμεν εἰς τὸν ἀσθενήσαντα Ἐδουάρδον, ὁ φίλος του ἱατρὸς ἀπεποιήθη.

— Ἀκριβέ μοι, φίλε, εἶπε, μὴ ἐξυβρίζῃς τὴν φίλιαν μου, προσφέρων μοι ἀργύριον.

— Έστω' ἄς μὴν ὀμιλήσωμεν πλέον περὶ τούτου!

Ἐφθάσεν ἡ ἀρχιεπίσκοπος· νὰ τὸν ἐκπλήξω τὸν ἀγαπητὸν τοῦτον ἰατρὸν, ἐσκέφθη ὁ Ἐδουάρδος, καὶ ἐκκρεμάσας σπάθην μεγαλοπρεπῆ, ἔπεμψεν αὐτὴν μετὰ τοῦ ἐπισκεπτητηρίου του πρὸς τὸν ἰατρὸν.

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ὁ Ἐδουάρδος, περιφερόμενος εἰς τὴν ἀγορὰν, ἀπαντᾷ τὸν φίλον του.

- Πῶς! σεῖς ἐδῶ, ἰατρέ;
- Ἐγὼ αὐτός.
- Καὶ τί κάμνετε ἐδῶ;
- Ζητῶ ν' ἀγοράσω ἕν ζῆφος, ὅμοιον ἐκεῖνον, ὃ μοι ἐδωρήσατε κατὰ τὴν ἀρχιεπισκοπίδα.
- Ἄ! φίλε μου! δυσκόλως θὰ τὸ εὑρητε.
- Πολὺ τὸ φοβοῦμαι.

Τὴν ἐπαύριον ὁ νέος Ἐδουάρδος, ἐκκρεμάσας δευτέραν οὐχ ἥττον μεγαλοπρεπῆ σπάθην, τὴν ἔπεμψε πρὸς τὸν φίλον του ἰατρὸν. Ἐννοεῖτε βεβαίως τὴν λύσιν. Μετὰ ἕν ἔτος ὁ Ἐδουάρδος, εὐγνωμονῶν, δὲν εἶχε πλέον οὔτε ἕν ὄπλον, ἐνῶ ὁ ἰατρὸς ἐκέκτητο πλουσίαν συλλογὴν. Εἰς συνήθησ ἀσθενῆσ θὰ ἐπλήρωνε τὰς 14 ἐπισκέψεις τοῦ ἰατροῦ, πρὸς 5 φράγκα, τὸ ὅλον δηλαδὴ δι' 70 φράγκων, ἐνῶ ἡ συλλογὴ τοῦ Ἐδουάρδου ἤξιζεν ὀκτὼ μέχρι δέκα χιλιάδων φράγκων.

Λοιπὸν, ἐὰν ἀσθενήσῃτε ποτε, μὴ ἀποταθῆτε ποσῶς εἰς τοὺς φίλους καὶ ἰατροὺς, ἐπειδὴ οὐδὲν ἀκριβώτερον τῆσ δωρεὰν ἰατρικῆσ ἐπισκέψεωσ.

Ο ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΣ ΦΙΛΟΣ.

Ποτὲ δὲν θέλετε παραπονεθῆ δι' αὐτόν. Σὰς ὑποδέχεται ὡς ἀδελφόν, σὰς προσφέρει τὰ καλύτερα τῶν σιγάρων, σὰς συσταίνει εἰς τοὺς στενοτέρους του φίλους. Ἀλλά...

- Ἄ, ὑπάρχει λοιπὸν ἀλλὰ!
- Ἀλλὰ πράττει πάντα ταῦτα ἐκ ματαιοφροσύνης, σὰς παρουσιάζει ἀκουσίως ὑμῶν, ὡς παρουσιάζουσι δικέφζλον τινὰ μύσχον, κηρύττων εἰς πάντες τοὺς διαβαίνοντας.
- Ἀγαπῶ τὸν νέον τοῦτον! μοὶ εἶναι τόσο ἀφρωσιωμένος. . . δύναμαι νὰ τὸν κάμω ὅ,τι καὶ ἂν θέλω. . . Θεέ μου! Πόσον γλυκὺ τὸ ἐμπνέειν τοιαύτας συμπαθείας. Ἀλλ' ἰδοὺ

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΣΟΥ.

- Ἀμαρτίαι γονέων ἐπὶ τέκνα.
 - Καὶ εἰς τὴν φιλίαν;
 - Πρὸ πάντων εἰς τὴν φιλίαν.
- Ὁ πατήρ σου ἔσχε φίλον τινὰ, ὅστις σὲ εἶδε βρέφος ἔτι· καθίσταται φίλος σου, ἐπωφελοῦμενος τῆσ θέσεωσ ταύτησ ἵνα σὲ μεταχειρισθῇ καθ' ὅλην τὴν ζωὴν ὅπως μεταχειρίζονται τὰ παιδιάρια. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος σὲ εἶδε τόσο νέον, ὥστε μένει δι' αὐτόν αἰωνίως παιδίον, σὲ ὀνομάζει νίε μου φίλε, καὶ θέλει νὰ σοὶ ἐπιβάλλῃ τὴν αὐτεπάγγελτόν του πείραν, ἥτις οὐδὲν ἄλλο ἐστίν ἢ ἡ κρίσις

γέροντος, ὅστις ἀπὸ ἡμίσεωσ ἤδη αἰῶνοσ ἐλησμόνησε τὴν εἰκοσαετίαν του, σὲ ἀναγκάζει νὰ ἐνδύθῃσ φλανέλλαν, νὰ λαμβάνῃσ πτισσάνην, καὶ ἴσως νὰ νυμφευθῇσ οὐδὲν δ' ὀφείλεις ν' ἀπρηνηθῇσ εἰς τόσο ἀρχαῖον φίλον τῆσ οἰκογενείασ σου, ὅστις ἀφοῦ ἠνώχλησε τὸν πατέρα σου, ἀπαιτεῖ τὸ δικαίωμα νὰ ἐνοχλήσῃ καὶ σέ.

Ο ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΤΗΣ ΦΙΛΟΣ.

Πάντες οἱ φίλοι εἰσὶν ἐκμεταλλευταί. Ἐὰν δ' ἐκ συμπτώσεωσ φίλος τις δὲν ἐκμεταλλεῖται τὸν ἄλλον, σημεῖον ὅτι ἐκμεταλλεῖνται ἀμοιβαίως.

Ο ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ ΦΙΛΟΣ.

Ὁ κύριος οὗτος δὲν ἔχει ποτὲ εὐχάριστόν τι νὰ σοὶ εἴπῃ. Ἐπὶ προφάσει εἰλικρινείασ σὲ ἐξυβρίζει, σοὶ ἀποδεικνύει, ὅταν θέλῃσ, ὅτι εἶσαι ὁ ἔσχατος τῶν κακούργων, ὅτι διεφθάρῃσ, ὅτι δὲν ἔχεισ καρδίαν, καὶ τέλος, σοὶ ὑποδεικνύει ὅτι εἶσαι τὸ περιτρίμμα τῶν ἀνθρώπων, χωρὶς νὰ ἔχῃσ τὸ δικαίωμα νὰ τῷ ζητήσῃσ λόγον διὰ τὰς ὕβρεις του, ἐπειδὴ εἶναι φίλος σου.

Ἀλλὰ, θὰ μοὶ εἴπητε, δὲν πιστεύετε εἰς τὴν

ΔΛΗΘΗ ΚΑΙ ΕΙΛΙΚΡΙΝΗ ΦΙΛΙΑΝ;

Τούναντίον. Πιστεύω, ὅπως πιστεύω καὶ εἰς τοὺς κομήτας, οὐδ' ἔχω λόγον ν' ἀμφιβάλλω περὶ τῆσ ὑπάρξεωσ τῆσ, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀπῆντησα.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΞΕΤΑΣΙΣ.

- Νεανία, μὲ ἐνόησας;
- Ἐντελῶς.
- Θέλεις νὰ ἐξακολουθήσω τὸν μικρὸν ἐπὶ τῆσ φιλίασ διάλογόν μου;
- Ὁχι, ἀρκεῖ.
- Ἀποκρίθητι τότε. Τί ἐννοεῖσ μὲ τὴν λέξιν φίλος;
- Φίλος ἐστὶν ἄνθρωπος, ὅστις μὰς κάμνει ν' ἀγαπῶμεν τοὺς ἐχθρούσ μας.
- Καλῶσ ἀπεκρίθῃσ. Ἦδη, εἶπέ μοι, θὰ καλλιεργήσῃσ τὴν φιλίαν;
- Βεβαίως!
- Τότε λοιπὸν ὠμίλου εἰς ὧτα μὴ ἀκούοντων.
- Διάβολε. Ἐπειδὴ ἐκάησ σὺ, τοῦτο δὲν ἐμποδίζει τοὺς ἄλλουσ νὰ πράξωσι τὸ αὐτό. Ἀλλά...
- Λέγε.
- Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θέλω δοκιμάσει τὴν ἀνάγκην ν' ἀποκτήσω φίλον, θέλω προτιμήσει

ΜΙΑΝ ΦΙΛΗΝ.

- Νεανία, μὲ ἐνόησας.
- (Κατὰ τὸ Γαλλικόν.)

Ἐκ τῆσ «Χριστιανικῆσ Ἐνώσεωσ», γνωστοῦ καὶ περιδόξου περιοδικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ, ἐκδομένου ἐν Παρισίοισ ὑπὸ τοῦ σοφοῦ θεολόγου καὶ σεβασμίου ἱερέωσ Γυετταίου, Γάλλου ὀρθοδόξου, λαμβάνομεν, καὶ μεταφράσαντες πιστῶσ ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, γνωστοποιοῦμεν τοῖσ ὀρθοδόξοισ Ἑλλησι τὴν ἀκόλουθον, σύντομον μὲν, ἀλλὰ καὶ περιεκτικὴν καὶ ἔνθεον διατριβὴν αὐτοῦ περὶ τῆσ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίασ.

Η ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΝΩΜΙΟΝ ΤΩΝ ΔΥΤΙΚΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ.

α Παισίγνωστον, ὅτι ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἡ Ἀνατολικὴ, καίπερ σώζουσα τὸ Ἀποστολικὸν πνεῦμα, καθ' ὃ ὑποχρεοῦται κηρύττεσθαι εἰς ὅλον τὸν κόσμον, οὐδέποτε παρεδέχθη τὸ προπαγαντικὸν ἐκεῖνο πνεῦμα τῶν Δυτικῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ αὐτῶν ἔτι, ὅσαι κατὰ τὰς θεμελιώδεισ ἐκυτῶν ἀρχὰσ ὄφειλον κατακρίνειν πᾶσαν προπαγάνταν, ὡς τι ἐμπόδιον τῆσ ἐλευθεράσ τοῦ ἀγίου Πνεύματοσ εἰς τὰς ψυχὰσ τῶν ἀνθρώπων ἐπενεργείασ. Ἀλλὰ διὰ πολιτικὰσ περιστάσεισ ἐκ πολλῶν ἑκατονταετηρίδων ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἡ Ἀνατολικὴ, οὐ μόνον ἐφκίνητο μὴ προπαγαντικὴ, ἀλλὰ καὶ οἶονεὶ καταδεδικασμένη εἰς τὸ φυλάττειν ὑπὲρ ἐκυτῆσ μόνησ τὴν ἱεράν, ἣν ἐδέχθη παρὰ τῶν ἀγίων Ἀποστόλων, παρακαταθήκην. Ἡ θεία Πρόνοια εἶχε τινὰ σκοπὸν ἀναμφιβόλωσ, ἐπιβάλλουσα τῇ ἀληθινῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν ἀπομόνωσιν καὶ ἀτονίαν ταύτην, ὡσ καὶ ἀποπέλλουσα πολλῶν αἰῶνων μαρτύριον εἰς τινὰ μερίδα τῆσ Ἐκκλησίασ ταύτησ. Τὸ μαρτύριον αὐτὸ ὑπῆρξε προδήλωσ τὸ μέσον τοῦ διαφυλάξαι ἐν αὐτῇ τὴν ὀρθοδόξιαν, ἣν ἀπώλεσαν ἐν τῇ εὐημερίᾳ αἱ Δυτικαὶ Ἐκκλησίαι. Μὴ ἀξιούντες παρατόλμωσ, ὅτι διαγινώσκουμεν τὰ βάθη τῶν θείων βουλῶν, θαυμάζομεν τὰ δύο ταῦτα συμβάντα ἐπὶ τοῦ παρελθόντοσ· 1ον, ὅτι ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἡ Ἀνατολικὴ, ἐφύλαξε τὴν ὀρθοδόξιαν πιστῶσ διὰ χρόνιων παθημάτων· 2ον, ὅτι ὑπήγαγεν εἰς τὸ δόγμα τὴν Σλαβικὴν φυλὴν, ὅτε ἔχανε τὴν Λατινικὴν.

α Τρίτον περιστάτικὸν ἐκπλήττει σήμερον ἡ μὰς, ὅτι ἐν ἀγνοίᾳ καὶ ἄνευ τῆσ ἀμέσου συμπράξεωσ αὐτῆσ, ἀρχεται ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία γνωστοποιουμένη ταῖσ Δυτικαῖσ, αἵτινεσ ἐγκατέλιπον αὐτὴν ἀπὸ τῆσ ἐνάτης ἤδη ἑκατονταετηρίδοσ.

α Διὰ λόγουσ κοσμικῶν συμφερόντων ἐπειράθησάν ποτε οἱ τῆσ Ἀνατολῆσ αυτοκράτορεσ τοῦ ἐνώσαι τὰσ κειχωρισμένασ Ἐκκλησίασ, καὶ οἱ Πάπαι δι' ἀνάλογα αἴτια ἐζήτησαν οὐχὶ ἐνωσιν ἀλλὰ δεσποτείαν ἐπὶ τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν. Ἡ ὥρα τῆσ θείασ Προνοίασ ἦτον εἰσέτι μακράν. Σήμερον οὐδεὶσ δοκιμάζει τὰσ μεγάλασ ἐκείνασ τῆσ ἐνώσεωσ ἢ τῆσ ὑποταγῆσ ἐπιχειρήσεισ, καὶ ἰδοὺ ἡ

Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἡ Ἀνατολικὴ, εἰσχωρεῖ κατὰ μικρὸν ἐντὸσ τῶν Δυτικῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ οὐδεὶσ δύναται εἰπεῖν πόθεν ἐνεργεῖται ἡ κίνησις αὕτη. Ἡ κίνησις αὕτη ἐγένετο κατὰ μικρὸν, ἄνευ κρότου, ἐκ περιστάτικῶν σχεδὸν ἀσημάντων καθ' ἑαυτά. Τῶν δὲ ἀβχρῶν τούτων περιστάτικῶν πολλαπλασιασθέντων, προκύπτει σήμερον κίνησις τις, ἣσ τὸ βάρος οὐδεὶσ ἀρνεῖται.

α Μικρὸν πρᾶγμα κατὰ τὸ φαινόμενον, ὅτι πιστόσ τις ἱερωμένος ζηλωτῆσ συλλαμβάνει τὸν σκοπὸν τοῦ ἀνεγείραι ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν Δυτικῶν Ἐκκλησιῶν. Ἀλλ' ἐὰν ἡ ὁρμὴ αὕτη γίνηται καὶ ἄλλοισ κοινῇ, ἐὰν ὀρθόδοξοὶ ἐκκλησιαὶ ἀνεγείρωνται παντοῦ, ἐὰν ὑπάρχωσιν ἤδη τοιαῦται ἐν ταῖσ πλείοσι τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἐπικρατειῶν, ἐὰν ἡ αὕτη ὁρμὴ, μεταβαίνουσα ἐκ τοῦ παλαιοῦ εἰς τὸν νέον κόσμον, εἰσχωρῇ μέχρι τῆσ Καλλιφορνίασ, τότε ἀδύνατον μὴ συνιδεῖν, ὅτι ὑπεράνω τῶν μερικωτέρων τούτων, ἄπερ μολυχῶσ λαμβανόμενα, μετρίαν σημασίαν ἔχουσιν, ἐπιφάνεται ἀξιοσημειώτόν τι συμβάν.

α Μικρὸν πρᾶγμα κατὰ τὸ φαινόμενον, ὅτι ἄνδρεσ πιστοὶ ποθοῦσι τὴν ἐνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ ἀληθείᾳ. Ἀλλ' ἐὰν οἱ πιστοὶ αὐτοὶ πολλαπλασιαζῶνται, ἐὰν ὁ μερικὸσ οὗτοσ πόθοσ ἀποβαίνει κοινωνικὴ τις ἐμπνευσις, ὁρμὴ τις καταλαμβάνουσα, ὑποτάσσουσα, διευθύνουσα τὰσ ψυχὰσ τῶν ἀνθρώπων καὶ προάγουσα αὐτάσ, ἀγνοούσασ ὅπωσ δήποτε τὸ πῶσ καὶ διατί, τότε θεωρητέον τὴν ἐνωσιν οὐχὶ ὡσ ἀγαθὴν ἰδέαν ἀπλῶσ τινων εὐσεβῶν, ἀλλ' ὡσ τινὰ θεῖαν ὁρμὴν, μέλλουσαν συντρίψαι διὰ χρόνου τὰ παρὰ τῇ μικρᾷ τῶν ἀνθρώπων σοφίᾳ ὑποτιθέμενα ἀνυπέβλητα προσκόμματα.

α Μικρὸν πρᾶγμα κατὰ τὸ φαινόμενον, ὅτι φίλοι τινὲσ τῆσ ἀληθείασ, περιφρονούντεσ τοὺσ θυμῶσ μερίδοσ τινὸσ καὶ τῶν πολλῶν τὴν ἀδιαφορίαν, καθιδρύουσιν ἐπιμόχθωσ ταπεινὸν τι ὄργανον, δι' οὗ ἡ ὀρθόδοξοσ Ἐκκλησία κατὰ πρῶτον ἀκουσθήσεται ἐν τῷ πολυκρότῳ ἀγῶνι τῶν ἐν τῇ Δύσει θεολογικῶν καὶ φιλοσοφικῶν γνωμῶν. Ἀλλ' ἐὰν τὸ ταπεινὸν αὐτὸ φύλλον κατὰ πολλῶν θυσιῶν ἐξακολουθῇ ζῶν καὶ στερεοῦμενον, ἐὰν ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἀκούηται ὅπωσδήποτε μὴ πνιγομένη ἐντὸσ τοῦ θορύβου, ἐὰν φιλικαὶ ἐφημερίδεσ ἀναφέρωσι μετ' ἐπαίνου τὰ ἔργα τοῦ φύλλου αὐτοῦ εἰς πᾶσαν γῆν, καὶ ὅταν τέλος αἱ ἐχθρικαὶ ἐφημερίδεσ πτωῶνται δι' αὐτὸ, τότε τὸ ὄργανον τοῦτο τῆσ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίασ ἐν τῇ Δύσει λογίζεται οὐχὶ ἀπλῶσ περιοδικόν τι, ὅμοιον πρὸσ τ' ἄλλα θρησκευτικὰ φύλλα, ἀλλ' αὕτη κηρυττομένη ὀρθόδοξοσ Ἐκκλησία.

α Μικρὸν πρᾶγμα κατὰ τὸ φαινόμενον, ὅτι συγγραφεὶσ τῆσ ἐσπέριοσ φροντίζει περὶ τῆσ καθολικῆσ Ἐκκλησίασ, τῆσ Ἀνατολικῆσ. Ἀλλ' ὅτε πληθὸσ ἄλλο συγγραφέων ἐν Γαλλίᾳ, Γερμανίᾳ, Ἀγγλίᾳ, Ἀμερικῇ σπουδάζουσι τὸ αὐτὸ ὅτε, π.χ. ἐντὸσ

του εν Μονάχω Ακτινικού πανεπιστημίου ο καθηγητής Πίχλερ αναδέχεται την άνασκυήν του καθηγητού Δοίλιγγερ' ότε εντός της Αγγλικής Εκκλησίας ο καθηγητής Όβερδεν κηρύττει ότι ο τύπος της αληθούς Εκκλησίας ειρίσκειται ούχι εν τῷ Παπισμῷ, ούδ' εν τῷ Προτεσταντισμῷ, αλλά μόνον εν τῇ Καθολικῇ Εκκλησίᾳ, τῇ Ανατολικῇ, ότε οί φανατικοί του Παπισμοῦ θεολόγοι, ως ο καρδιναλιος Πίτρως και ο άββξ Τίλλος πειρώνται σμικρύνειν τās πλάνας της Εκκλησίας αὐτῶν, ἵνα συναρμόσωσιν αὐτὴν πρὸς τὴν Καθολικὴν Εκκλησίαν, τὴν Ανατολικὴν, ότε ἄλλοι θεολόγοι, επίσης θρησκομανεῖς, όμολογοῦσιν, ότι ο περι της Ανατολικῆς Εκκλησίας ἀγὼν ὑποχρεώνει ότημέραι τούς νόας της Δύσεως, ούδεις δύναται του λοιποῦ ταπεινώσαι τὴν νῦν γινομένην περι της Ανατολικῆς Εκκλησίας κίνησιν επιστημονικὴν, παριστάνων αὐτὴν ως ἀπλὴν ἐκ τινων συγγραφῶν εντύπωσιν.

« Ἄν ἡδυνάμεθα προσεγγίσει τῇ πολιτικῇ, εἴχομεν ὑποδείξει και ἄλλα συμπτώματα, συνιδά τοῖς ἡδη σημειωθεῖσιν όντα και ἀποδεικνύοντα ότι, και μὴ ἐνεχομένη εν τούτοις ἡ Καθολικὴ Εκκλησία, ἡ Ανατολικὴ, ἀκαθέκτως ἐπιφαίνει ἑαυτὴν, και τὴν διδασκαλίαν και τούς θεσμούς και τὸν ἴδιον ἑαυτῆς βίον ἐνώπιον τῶν δυτικῶν Εκκλησιῶν.

« Καὶ πότε γίνεται ἡ κίνησις αὐτῆ; Ἐν ἐποχῇ, ότε οί νόες πάντες στερούμενοι της ἀληθείας ταράττονται, πιεζόμενοι ὑπὸ μυρίων συστημάτων, μὴ ἀπαντῶντων ἐνδελεχῶς πρὸς τὰ τιθέμενα προβλήματα εν ἐποχῇ, ότε τὰ ἔθνη πάντα, ως ἐκ θείας εὐδοκίας συνδέονται διὰ παντοίων σχέσεων, συγκοινωνοῦντα τῶν ἰδεῶν, τῶν ἠθῶν, τῶν πολιτισμῶν εν ἐποχῇ, ότε ἡ Παποκρατία, ἡ τόσον μακρὰν της ἀληθείας ἀποπλανήσασα τās δυτικὰς Εκκλησίας, πίπτει κατακερματιζομένη εν ἐποχῇ τέλος, ότε αὶ ἀπὸ της δεκάτης ἑκτης ἑκατονταετηρίδος χωρισθεῖσαι ἀπὸ της Ῥώμης Εκκλησίας αἰσθανονται ὑπέροπτε, ότι ἐπλανήθησαν κατὰ τὴν πορείαν, και ότι χρῆζουσι νέας τινός μεταρρυθμίσεως, ἵνα μὴ ἀπολεσθῶσιν.

« Ἐν τοῖς περιστατικοῖς τούτοις, καθ' ἡμᾶς ἀναντιρρήτοις, πᾶς τις βλέπει προφανῶς τὸν δάκτυλον του Θεοῦ, διευθύνοντα ἕκαστον συμβεβηκὸν πρὸς τὸν τελικὸν θρίαμβον της Εκκλησίας αὐτοῦ. Ἐν τῇ ἀνυπομονησίᾳ, φυσικῇ εἰς ἐφήμερα όντα, εν οἷς μία ἑκατονταετηρίς ἐστι μικροτάτη περίοδος, ἠθέλαμεν ἡμεῖς ἐφ' ἡμῶν γινόμενον τὸν θρίαμβον αὐτόν. Ἄλλ' ο ὕψιστος Θεός, πρὸς ᾧ δολοκλήρος ο χρόνος ἐστίν, ως στιγμὴ τις παρεργαμένη, οὐδέποτε σπεύδει ἐπὶ τῶν σχεδίων, ως ἡμεῖς. Ἀδύνατον ἄρα πρὸς ἡμῖν τὸ προσδιορίσαι τὸν χρόνον, ότε συντελεσθήσεται ο θρίαμβος της ἀληθινῆς Εκκλησίας, ἀλλὰ τὸ λυκαυγές του θρίαμβου τούτου λάμπει τὴν ζωήραν αἴγλην, ώστε μόνος ο ἑκουσίως κλειών τούς ὀφθαλμούς ἀγνοεῖ αὐτὴν.

« Ὡς ο Χριστός, ο Σωτὴρ ἡμῶν, διανύει και ἡ Εκκλησία τέσσαρας περιόδους. Ἐλάμφε πρῶτον διὰ τῶν θαυμάτων και της διδασκαλίας. Ἐπειτα ἤλθεν ἡ περίοδος τῶν παθημάτων. Ο ἔχθρος ἐξέσχισε τὸν πέπλον, και ἐταπεινώσεν αὐτὴν, και ἐνέδυσεν αὐτὴν χιτῶνα χλεύης, ἐκέντησε τὴν κορυφὴν αὐτῆς δι' ἀκανθίνου στεράνου, ἔθραυσε τὰ μέλη αὐτῆς προσήλωσεν αὐτὴν τῷ σταυρῷ, και εν τῇ μανίᾳ της ὑπερηφανίας αὐτοῦ ἀνεβόησεν: « Ἐλθε νῦν, σὺ ἡ σώζουσα τούς ἄλλους, σώσον σεαυτὴν. » Καὶ εν τῷ ἡ Εκκλησία ἐφαίνετο νεκρὰ και ἐντεταφιασμένη, οί δὲ πιστοὶ αὐτῆς γογγύζοντες ἔφερον βαθὺ πένθος, ο ἔχθρος ἐθριάμβευσε φορῶν διάδημα, και ἐπικυρόμενος διὰ τὰ πλοῦτη και τὴν δύναμιν, και καθήμενος ἐπὶ θρόνου προσκυνομένου ὑπὸ τῶν δυναστῶν πάντων.

« Ἄλλ' ἰδοὺ ἡ Εκκλησία ἀποσειεῖ τὴν κόνιν του τάφου, και οί Ἀπόστολοι αὐτῆς, οί πρῶτον περίλυποι, ἀναβῶσιν: *Ἀνάστη αὐτῆ, ἡμεῖς μαρτυροῦμεν.* Τὸ πνεῦμα του Θεοῦ τότε εἰσχωρεῖ και πνεῖ ὅπου θέλει, ἵνα σχηματίσῃ Ἀποστόλους και ἀνακαινίσῃ τὸ πρόσωπον της γῆς. Ο ἔχθρος, ον ο Προφήτης διεῖλεν ἀπ' αἰῶνων, λαμπρὸς μὲν τὴν δύναμιν, ἀργιλόπους δὲ, αἰσθάνεται ἐκλείπουσαν τὴν δόξαν αὐτοῦ, και μετ' οὐ πολλῷ ἔσται ἐρείπιον. Τὸ ἔργον του Θεοῦ ἄρχεται ἐκπληροῦμενον. Ὡς ο Χριστός, ἀνεστήθη και ἡ Εκκλησία και ἄρχεται της περιόδου του ἐνδόξου βίου αὐτῆς, ον ἐξἄκολούθησε μέχρι της ἡμέρας ἐκείνης, ότε κατόπιν του ἀρχηγοῦ αὐτῆς ἀναθήσεται εἰς τούς οὐρανοῦς.

« Οὕτω παρρησιάζεται σήμερον ἡ Καθολικὴ Εκκλησία, ἡ Ανατολικὴ, πρὸς τās Εκκλησίας της Ἑσπερίας. Πᾶς εἰλικρινὴς χριστιανός οφείλει προσηλοῦν τούς ὀφθαλμούς, μετὰ προσοχῆς ἐπὶ του μεγάλου τούτου συμβάντος.

Ο ἱερεὺς ΓΥΕΤΤΑΙΟΣ.

Ἄν και πιστεύωμεν ότι οὐδὲν γίνεται εν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὅπου κατοικοῦμεν, ἄνευ της θείας θελήσεως, βέβαιον ὅμως ὑπάρχει και ότι ἡ θεία θέλησις ἐνεργεῖ πολλάκις διὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Οἱ Ἕλληνες, πρῶτοι πιστεύσαντες εἰς τὸν ἕνα Θεὸν τῶν Ἰσραηλιτῶν, και πρῶτοι μαθόντες τās περι της ἐλευσεως του Χριστοῦ προφητείας ἐκ της μεταφράσεως του Ἐβδομήκοντα, και πρῶτοι ἐκ τῶν Εὐρωπαϊῶν ἀγαπήσαντες ἐν Ἱεροσολύμοις τὸν Χριστὸν, και προθύμως δεχθέντες τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ, και δοξάσαντες αὐτόν, ἐκήρυξαν μετὰ ζήλου τὴν χριστιανικὴν πίστιν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, και διὰ τὴν ἀγάπην του Χριστοῦ ὑπέμειναν πάντα τὰ μαρτύρια και πᾶσαν ζημίαν, ἡρωϊκῶς σώζοντες τὴν πίστιν και μαχόμενοι ὑπὲρ αὐτῆς. Ἡ δεσποτικὴ και βίαια Ῥώμη, καταδιώξασα ἐπὶ τῶν αυτοκρατῶν τὸν χριστιανισμὸν ἀνηλεῶς, οὐδέποτε ἐλάτρευσε τὸν Χριστὸν ἔπειτα κατὰ τρόπον γενι-

κὸν και ἀληθῶς πιστόν. Διὸ φθονοῦσα τὸ ἔργον του Κωνσταντίνου, και θηρεύουσα μᾶλλον κοσμικὰς ὠφελείας και δόξας ματαιὰς, ἔβλαψε τούς Ἕλληνας πολλαχῶς και τὴν χριστιανωσύνην γενικῶς, δολιευομένη ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων και εἰσάγουσα εἰς αὐτὰ νεωτερισμούς ἐπίτηδες, ἵνα χωρισθῇ ἅπαξ της καθολικῆς τῶν χριστιανῶν ὀλομελείς και σύρουσα κατὰ τῶν Καθολικῶν χριστιανῶν, τῶν Ανατολικῶν, τούς νεοφωτιστούς της Δύσεως, λαούς, ἀπαιδέτους όντας και ὑπ' αὐτῆς αὐθαιρέτως και δεσποτικῶς ποιμαινομένους, καταβάλη τὴν Καθολικὴν ὀρθόδοξον της Ανατολῆς Εκκλησίαν, και οὕτω συστήσῃ κράτος τι καινοφανές, ἱεροκοσμικὸν ἢ ἱερολαϊκόν, ἀποβλέπον εἰς τὴν πολιτικοθησκευτικὴν κοσμοκρατορίαν, και βεβημδὸν διὰ παντός μηχανήματος ὑποτάσσον τῷ Πατριάρχῃ της Ῥώμης πᾶσαν φυλὴν και θρησκείαν και πάντα ἡγεμόνα και πάντα νοῦν ἀνθρώπινον. Ἐπὶ τούτῳ αὐθαιρέτως και ἐναντίον τῶν ἱερῶν κανόνων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, εν αἷς συνέπραττε πᾶσα ἡ Δύσις, κηρυχθέντες οί Πάπαι ἐπίτροποι του Χριστοῦ ἐπὶ γῆς, και ἀρχηγοὶ της Εκκλησίας ἀλάθηστοι και ἀνμαρτήτοι, ἐπέφερον τῶς κακὰ εἰς τὴν Εκκλησίαν του Χριστοῦ διὰ τῶν καινοτομιῶν αὐτῶν, ώστε δικαίως κατεκρίθησαν εὐθὺς οὐχὶ τόσον ὑπὸ τῶν Ανατολικῶν χριστιανῶν, (μετριοφρονεστέρων όντων πάντοτε και ἡπιωτέρων πρὸς τούς ἑτεροδοξοῦντας εν Χριστῷ ἀδελφούς, κατὰ τās ἐκκλησιαστικὰς διαφορὰς, και πραγματικῶς φιλανθρωποτέρων), ἀλλὰ και ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν αὐτῶν και ἄλλων Εὐρωπαϊῶν, και ἰδίως τῶν Γάλλων. Καθ' ὅσον γινώσκομεν ἡμεῖς, οὐδεις Ἕλληνας ὀρθόδοξος ἔγραψε και ἐξέδωκε κατὰ της Παποκρατίας τόσον πικρὰν σάτυραν, ὅσον ἐ γνωστός ποιητῆς Πετράρχης, ἱερεὺς της Ἰταλικῆς Εκκλησίας, στεφανωθεῖς ποτὲ ὑπὸ του Βατικανοῦ ως ἁριστος ἱστοριογράφος. Πρὸς γινῶσιν τῶν ἡμετέρων και τῶν ταρραττόντων πάντοτε τὴν Ανατολὴν μισσιοναρίων του Παπισμοῦ, μεταφράσαντες πρὸ πολλοῦ, ἐκδίδομεν νῦν κατὰ πρῶτον ὀλόκληρον τὴν ᾠδὴν ἐκείνην του Πετράρχου.

Πηγὴ θλίψεων, δακρύων, πανδοχείων της ἔργης, Διδακτῆριον της πλάνης και αἰρέσεων ναδς, Ποιὲ Ῥώμη, νῦν δὲ ψεύδους κακούργος Βαβυλωνία. Δι' ἣν τόσοι ἀντηχοῦσι κοπετοὶ και στεναγμοί, Ἐργαστήριον ἀπάτης, φυλακὴ κατηραμένη, Ὅπου θνήσκει τὸ καλὸν και ἀμαρτίζει τὸ κακόν. « Ἄδης, κλάσις τῶν ζώντων! Μέγα θαῦμα λογισθήτω, Ἄν μὴ τέλος κατὰ σοῦ ο Χριστὸς παρεργισθῇ. Ἐν ἀγνῇ και πενιχρᾷ θεμελιωθεῖσα τύχη, Κατὰ τῶν εὐεργετῶν νῦν τὰ κέρατα ἐγείρεις. Ὁ ἀναίσχυντος ἑταῖρα, και ποῦ ἔχεις τās ἐλπίδας; Τάχα ἐπὶ τῶν μοιχῶν, ἢ του κακολέκτου πλοῦτου; Ἡ προμηνεῖς τάχα πάλιν βοηθὸν τὸν Κωνσταντίνον; Ἄλλ' ο κόσμος οὐ στηρίζει, και ἄς πάσῃ ἐάν θελῃ.

Οἱ Ανατολικοὶ χριστιανοί, πολλὰ παθόντες ἐκ τῶν ἐπιβουλῶν και της βαρβαροῦ δυσμενείας τῶν

τυφλῶν του Παπισμοῦ ὀπαδῶν, και καταδιωκόμενοι πάντοτε και ἐξυβριζόμενοι, και ἄλλως πολλαχῶς ἐνοχλοῦμενοι, οὐδέποτε ἐξέφρασαν κατὰ τῶν Παπῶν τόσα, ὅσα ο φίλος αὐτῶν Πετράρχης, οἰκτιροῦς ὢν και ὑπάλληλος αὐτῶν.

Ἐγραψαν ὅμως κατὰ καιροῦς οἱ Ανατολικοὶ χριστιανοὶ πάμπολλα, λογικῶς πάντοτε και εν φιλαδέλφῳ ἠπιότητι, πρὸς ἀναίρεσιν και ἀτάκρυσιν τῶν καινοτομιῶν και τῶν σοφισμάτων του Παπισμοῦ. Ἀπὸ 30 ἡδη ἐτῶν περίπου ἔγραψε πολλὰ και ο ὑποφανόμενος εντός τῶν περιοδικῶν και ἐφημερίδων της Ανατολῆς, ἀντιγῆσαντα παντοῦ, ἀφοῦ ἐπληροφορήθη ἐκ τε τῶν ἐτησίων της Δύσεως ἐκθέσεων και ἐκ τῶν λόγων και ἀπειλῶν τῶν μισσιοναρίων και ἄλλων ὑπηρετῶν του Παπισμοῦ και παρά τινων εὐσυνειδήτων και φιλορθοδόξων Λατίνων, ότι ἡ Προπαγάντα της Ῥώμης, συνουμένη μετὰ τῶν προπαγαντικῶν ἐταιριῶν της Γαλλίας και της Βιέννης, ὑποσκάπτει συστηματικῶς τὴν Εκκλησίαν τῶν Ανατολικῶν χριστιανῶν, πρὸς ἀνατροπὴν και τελείαν καταστροφὴν, ἂν και πρὸ πολλοῦ παύσαντες οἱ Ἕλληνες του λέγειν ἢ ποιεῖν τι πρὸς ἑμῶν ἑαυτῶν, οὐδεμίαν ἔδωκαν νεωτέραν ἀφορμὴν της ἐπιθέσεως ταύτης (τόσον ἀνοσίας, ἀδιακρίτου και ἀκαίρου), μὴ ὑποπτευόμενοι τὸ κακὸν και ἀνεξικακοῦντες. Συμφῶναι πρὸς τās πληροφορίας ἡμῶν ταύτας ἀπέτεινε ο νῦν Πάπας, ἅμα ἐνθρονισθεῖς, ἐγκύβλιον πρόσκλησιν πρὸς τās Ανατολικὰς Εκκλησίας, ἵνα ὑποταχθῶσιν αὐτῷ ἀνυπερθέτως. Ἐτέρωθεν δὲ ζηλωταὶ πολλοὶ περιτρέχουσιν ἕκτοτε πᾶσαν τὴν Ανατολὴν ως μαινόμενοι, ἐνοχλοῦντες ἡμᾶς και τούς Ἀρμενίους και οἷους ἄλλους Ἀνατολικούς χριστιανούς, και ὑποστηρίζομενοι εἰς τās ἀθλίαις ταύτας σκευωρίας ὑπὸ ὀμοδόξων πρακτόρων. Ἰδοὺ συντόμως διατὶ λέγομεν ἕκτοτε ὀλίγα τινὰ πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἡμετέρων, μὴ ἀγαπῶντες τὰ σκάνδαλα και εὐχόμενοι τὴν ἑνωσιν τῶν Εκκλησιῶν.

(Εὐαγγ. Κήρυξ) I. Γ. Α.

Η ΑΡΧΙΕΠΙΘΡΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΓΙΟΒΑΣΙΛΕΙΑΤΙΚΑ.

Ἀπόλωντο μὲν οἱ μεγάλοι θεσμοί, ἔθνη δ' ἐπιπόλαια, ὅλους αἰῶνας διελθόντα, διετηρήθησαν ἄχρις ἡμῶν, ἵνα ἀνεύρωμεν τὸν ἀρχικὸν τύπον τῶν ἔθνων τούτων, ἀνάγκη ὅπως ἐμβατεύσωμεν εἰς τὰ σκόπη της ἀπωτάτης ἀρχαιότητος. Παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, τῷ δεισιδαιμονεστάτῳ ἀπάντων τῶν λαῶν, τὰ ἔθνη ταῦτα εἶχον ως ἀρχὴν ἰδεῶν τινὰ δεισιδαίμονα. Ὡταν εν τῷ ποιήματι τῶν Καταλόγων ο Ὀβίδος, παρειαγῶν τὸν θεὸν Ἰκνόν, ἐρειδόμενον ἐπὶ βακτηρίαις, ἐρωτᾷ αὐτὸν πόθεν αἰ ἀμοιβαῖαι εὐχαί, ἄς ἀπέτεινον πρὸς ἀλλήλους

κατὰ τὰς καλάνδας Ιανουαρίου, ὁ Ἰανὸς ἀποκρίνεται αὐτῷ διὰ τοῦ ἐξῆς στίχου:

Omnia principiis inquit inesse solent.
στίχου, δυναμένου σχολιασθῆναι μᾶλλον ἢ μεταφρασθῆναι ᾧδε.

«Οἱ οἰωνοὶ ἐξάγονται ἐκ τῶν πρώτων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα πράττομεν, ἢ βλέπομεν, ἢ ἀκούομεν.»

Ἐπὶ τὴν πρώτην πτῆσιν, τὴν πρώτην κραυγὴν τοῦ πτηνοῦ συνεβουλεύετο ὁ οἰωνοσκόπος· ἐφρόνουν δ' ἐπίσης ὅτι κατὰ τὴν ἀρχιετηρίδα τὸ οὖς τῶν θεῶν, εὐρύτερον ἠνεωγμένον, κρεῖττον ἐπήκουε τῶν εὐχῶν τῶν μερόπων.

Γάλλος τις ἀρχαιοδίφης, ὁ κόμης Καΐυλος, διετήρησεν ἡμῖν δύο περιέργα μνημεῖα τῶν εὐχῶν, αἱ οἱ Ῥωμαῖοι ἀπέτεινον ἀλλήλοις κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους: Εἰσὶ δὲ ταῦτα δύο μικρὰ ἀγγεῖα, ἐπὶ τοῦ πρώτου μὲν τῶν ὁποίων ἐπιγέγραπται: *ἔτος νέον, αἴσιοι καὶ εὐτυχές σοι*, ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου: *ἔτος νέον, αἴσιοι καὶ εὐτυχές ἐμοί τε καὶ τῷ υἱῷ*. Οὕτως οὖν εἰς τὰς τοῦ νέου ἔτους εὐχάς, ὁ Ῥωμαῖος δὲν ἐλησμόνει οὐδὲ τὸν υἱόν του, οὐδ' ἑαυτόν.

Εἰς τὰς εὐχάς ταύτας προσετίθεντο καὶ ἐπισκέψεις καὶ δῶρα, συνιστάμενα εἰς σῦκα, φοίνικας καὶ μέλι, ἅτινα πολλάκις περιεκαλύπτοντο διὰ χρυσῶν φύλλων· τὰ δὲ δῶρα ταῦτα ἔνεκα τοῦ γλυκυχύμου αὐτῶν ἦσαν ἔμβλημα εὐδαιμονίας. Οἱ πελάται προσέφερον πρὸς τούτους εἰς τοὺς πάτρωνας αὐτῶν νόμισμα χαλκοῦν, ἔμβλημα τοῦ πλούτου, ὅπερ προϊόντος τοῦ χρόνου ἀντικείμενον διὰ χρυσοῦ.

Αἱ ἐτήϊαι αὐταὶ προσφοραὶ, ὧν ὁ φόρος ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν μετεδόθη, οὐδέποτε ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιψηφισθεῖς, ὠνομάσθησαν παρὰ τοῖς Ῥωμαῖοῖς *Sternae*, ὄνομα, οὗ τὴν ἐτυμολογίαν ἀναφέρει ὁ Νίνιος Μαρκέλλος· τὴν πρώτην ἡμέραν ἔτους τινός, ἥτις ἦν τότε ἡ πρώτη μαρτίου, Τάτιος, ὁ βασιλεὺς τῶν Σαβίνων καὶ συνάρχων τοῦ Ῥωμύλου, εἰς τὴν διοίκησιν τῆς νέας πόλεως ἔλαθε δῶρόν τι, ὅπερ ἐθεώρησεν ὡς ἄριστον οἰωνόν· ἦν δὲ τὸ δῶρον κλώνες τινες, κοπέντες ἀπὸ ἄλλοις τῆς θεᾶς τῆς ἰσχύος *sternua*. Ὁ Τάτιος, κολακισθεὶς ὑπὸ δώρου, οὗ ἡ ἀνδρία καὶ ἡ σωματικὴ βίωσις ἦν ἀνταξία ἀναμφιβόλως, διέταξεν ὅπως ἀνανεῶται καθ' ἕκαστον ἔτος καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸ *sternae*, ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς θεᾶς, ὑφ' ἧς τὴν προστασίαν ἔθηκεν αὐτό.

Ἄλλ' ὅτε ὁ Νουμᾶς παρεσχέγαγε δύο ἔτι μῆνας εἰς τὸ καλενδάριον, αἱ *sternae* ἀφιερῶθησαν εἰς τὸν Ἰανόν. Διότι, εἰ καὶ ἡ Ἥρα εἶχεν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς τῆς καλάνδας ἡ πρώτης ἡμέρας πάντων τῶν μηνῶν, ἀλλ' αἱ καλάνδαι Ἰανουαρίου ἦσαν εἰδικώτερον θεθεμῆναι ὑπὸ τὴν τοῦ Ἰανουοῦ, οὗ ἡ εορτὴ πανηγυρίζετο μετὰ χορῶν καὶ εὐθυμιῶν καὶ εἰς ὃν προσεφέρετο ὁ *Ἰανουάριος*

πλακοῦς, ἔχων κύκλῳ τοὺς ἄνω εἰρημένους καρπούς.

Οἱ Ῥωμαῖοι, πεπεισμένοι ὅτι ἡ χρῆσις τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ ἔτους ἀπεφάσιζε περὶ τῆς χρήσεως πάντων τῶν ἄλλων, δὲν διήρχοντο ταύτην ἐν παντελεῖ ἀργία, ἀλλ' ἄπαντες οἱ τεχνῖται ἐπεχείρουν ἔργον τι ὅπως ἀπρακτῶναι τὸν οἰωνόν ἔτους ἀπράκτου.

Τὴν πρώτην τοῦ μηνός, ἀπὸ τοῦ ἔτους 601 ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, οἱ ὕπατοι ἐλάμβανον κατὰ τὴν τοῦ ἀξιώματός των, ἀνάθεινον εἰς τὸ Καπιτώλιον, ἐνδεδυμένοι κινὴν στολὴν καὶ ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ ὄχλου, καὶ ἐκεῖ ἐν μέσῳ τοῦ ἄθρου τῶν ἀρωμάτων ἔθουν εἰς τὸν Κεπιτωλίον Δία ζεύγος ταύρων, οὐπω δημηθέντων ὑπὸ τὸν ζυγόν. Κατὰ τὴν θυσίαν ταύτην οἱ ἱεροφάνται ἀπέτεινον εἰς τὸν Θεὸν εὐχάς ὑπὲρ τῆς εὐμερείας τοῦ κράτους καὶ τῆς υἱείας τοῦ αυτοκράτορος. Ὁ Τάκιος διδάσκει ἡμῖν ἐν τοῖς χρονικοῖς αὐτοῦ, ὅτι ἡ ἀπουσία πρὸς τὸν θρασέα ἀπὸ ταύτης τῆς τελετῆς ἐλογίσθη ἔγκλημα.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Αὐγούστου ὁ λαὸς, οἱ ἱππεῖς καὶ οἱ συγκλητικοὶ ἤρχοντο ὅπως προσφέρωσι *sternae* εἰς τὸν αυτοκράτορα καὶ ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ κατετίθεσαν ταύτας εἰς τὸ Καπιτώλιον· τοῦ ἀργυρίου τούτου οὐδέποτε ἐγένετο χρῆσις ἐν ἰδιωτικαῖς ἀνάγκαις, ἀλλ' ἐχρησίμευε πρὸς πληρωμὴν ἀγαλαμάτων θεοτήτων τινῶν. Ὁ Τιβέριος, κρίνων ὅτι ὁ λαὸς ἠσχολεῖτο ἐπὶ πολλὸν χρόνον εἰς τὰς *sternae*, ὧν αἱ ἐπισκέψεις καὶ τελεταὶ διήρχοντο ὀλόκληρον ἑβδομάδα, περιώρισε τὴν χρῆσιν αὐτῶν μόνον εἰς τὴν πρώτην τοῦ ἔτους· ἀλλ' ὁ Καλλιγούλας καὶ ὁ διάδοχός του Κλαύδιος δὲν ἐχρημάτισαν τῆς αὐτῆς γνώμης ὡς πρὸς τοῦτο τὸ ἔθιμον· καὶ ὁ μὲν ὠμὸς αυτοκράτωρ διεκλήρυσεν ὅτι ἠδύοκει νὰ παραδεχθῆ τὰς *sternae* ὅσας τῷ προσέφερον, ὁ δὲ μωρὸς αυτοκράτωρ τὰς ἀπηγόρευσε ὡς ὀχληράς. Ἀλλὰ μ' ὅλον τὸ αυτοκρατορικὸν ἀνάθεμα ἡ χρῆσις αὐτῶν διαωνίσιον οὐχ ἦντο παρὰ τοῖς ἰδιώταις.

Οἱ Ῥωμαῖοι ἔλαθον τὸσαῦτα παρὰ τῶν Ἑλλήνων, ὥστε καὶ οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἠδύναντο νὰ δανεισθῶσι τι παρ' αὐτῶν· παρεδέξαντο τοὺς εὐαρχισμοὺς, ὑπέκρινοντες ἀναμφιβόλως εἰς τὴν ἀνάγκην, ἣν ἐδοκίμασαν πάντες οἱ λαοὶ νὰ πανηγυρίσωσι τὴν πρώτην τοῦ ἔτους διὰ τινος ἐκτάκτου τελετῆς. Οἱ Ἕλληνες ἔδωκαν εἰς τὴν εορτὴν ταύτην τὸ ὄνομα *Γαμήλια* ἀπὸ τοῦ μηνός *Γαμηλιῶνος*, ὅστις ἦν πρὸ τοῦ Μίτωνος ὁ πρῶτος τοῦ ἔτους μῆν.

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Πέρσαις ἡ ἐποχὴ αὕτη πανηγυρίζετο μετὰ πολλῆς ἐπισημότητος· ἄμ' ἔω, νεανίας τις σπανίως καλλονῆς μετέβαινε ὅπως ἀγγεῖλη αὐτὴν τῷ βασιλεῖ καὶ τῷ φέρῃ συμβολικά δῶρα. Προσερχόμενος εἰς τὸν ἡγεμόνα ἔλεγεν αὐτῷ: «Εἰμὶ ἐλμοβαρὲκ (εὐλογημένος), φέρω τὸ νέον ἔτος ἀπὸ μέρους τοῦ Θεοῦ.» Οἱ μεγιστάνες

καὶ ὁ λαὸς μετέβαινον ἀκολούθως εἰς τὰ ἀνάκτορα ὅπως προσκυνήσωσι τὸν βασιλέα, καὶ προσέφερον αὐτῷ ἄριστον, οὗ τὰ τεμάχια διένεμεν εἰς τοὺς αὐλικούς του, ἀφ' οὗ ἐγεύετο μέρος αὐτοῦ καὶ ὁ ἴδιος.

Ἡ ἐνθρόνισις τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀποσκορακίσασα πάσας τὰς βεβήλους παραδόσεις, οὐδὲν μετέβαλε τῶν ἀρχαίων ἐθίμων τῆς πρώτης τοῦ ἔτους. Ἡ Ἐκκλησία καθιέρου τὴν ἡμέραν ταύτην εἰς τὴν μόνωσιν, τὴν νησιεῖαν καὶ τὴν προσευχὴν πρὸς ἐξίλασιν τῆς ἀκολασίας, εἰς ἣν παρεδίδοτο ὁ λαός. Κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τὸ ἔθιμον τοῦ προσφέρειν *sternae* εἰς τὸν αυτοκράτορα καὶ τοὺς ἄρχοντας (εὐαρχισμοὶ παρὰ Β. ζαντινοῖς, καὶ χρυσόχρῳ οἱ ἰανουάριος) διετέλεσε διατηρούμενον, ἀλλ' οἱ πατέρες καὶ αἱ σύνοδοι ἐξηγήθησαν κατὰ τῆς καταχρήσεως ταύτης, ἥτις τέλος ἐξέλιπεν. Ἀφ' οὗτου δὲ οἱ εὐαρχισμοὶ, καθορισθέντες ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν τελετῶν, οἷσι αἱ προσφορὰ τῆς ἱεροβολιῆς καὶ τινῶν ἄλλων κλώνων δένδρων, ἐγένοντο ἀμοιβαῖα μόνον δείγματα εὐμερείας καὶ φιλίας, ἡ Ἐκκλησία ἀνεκάλεσε τὴν ἀπχρηρευτικὴν αὐτῆς ἀπόφασιν.

ΟΙ ΚΙΡΚΑΣΣΟΙ ΚΑΙ Η ΚΙΡΚΑΣΣΙΑ.

Οἱ λαοὶ τοῦ Καυκάσου, ἐν γένει, εἰσὶ ἰσπανίον παράδειγμα τῆς ἐπιμονῆς λαῶν τινῶν πρὸς διατήρησιν ἀρχαίων τινῶν ἠθῶν. Ὅτι συνέβαινε χίλια ἔτη πρὸ Χριστοῦ, ὅτι συνέβαινε περὶ τὴν ἐποχὴν τοῦ Στράβωνος, συμβαίνει ἔτι καὶ σήμερον. Οὐδεμία τῶν ἀρχηγόνων ἐκείνων φυλῶν διέμεινε πιστοτέρα εἰς τὰ ἀρχαῖα αὐτῆς ἢ τῶν Κιρκασσῶν.

Φανταζόμεθα συνήθως τοὺς Κιρκασσοὺς ὡς ὁμάδα ληστῶν ἀνθρωποκτόνων, ἀνεπίστεως καὶ νόμου, ἀλλ' ἀπατώμεθα. Ἡ ἐνεστῶσα κατάστασις τῆς Κιρκασσίας δίδει ἡμῖν ἰδέαν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Γερμανίας καὶ Γαλλίας ἐπὶ τῶν πρώτων αὐτῶν βασιλείων· οἱ θεσμοὶ εἰσι καθαρῶς φεοδαλικοὶ· οἱ πρίγκιπες, οἱ ἀρχαῖοι εὐγενεῖς, οἱ ἀπελεύθεροι, οἱ ὑποτελεῖς, οἱ δοῦλοι σχηματίζουσι πέντε διακεκριμένους τάξεις. Οἱ πρίγκιπες νυμφεύονται μετὰ αὐτῶν, οἱ ἀρχαῖοι εὐγενεῖς μένουσιν ὅτι εἰσὶ καὶ δὲν δύνανται ποτε νὰ νυμφευθῶσι μετὰ πριγκιπίσσης, μόνον δ' οἱ ὑποτελεῖς δύνανται νὰ γίνωσιν ἀπελεύθεροι.

Μὲν τὴν διάκρισιν ταύτην τῶν τάξεων ἡ ἐλευθερία εἶναι πλήρης· εἰς τὰς ὑποτεταγμένας εἰς τὴν Ῥωσσίαν καθάρδας τὸ ὑποτελεῖς εἶναι κανονισμένον, ἀλλὰ παρὰ τοῖς ὀρεινοῖς μόλις εἶναι ἐπαισθητόν· ἡ ἐπιβρῶν τοῦ πρίγκιπος καὶ τοῦ εὐγενούς ἐπὶ τῶν ὑποτελῶν του μόλις διακρίνεται,

διότι εἶναι ἐπιβρῶν ἐμπιστοσύνης καὶ πειθούς πατριαρχικῆς, ἀλλ' οὐδεμίαν ἄλλην ἀρχὴν πραγματικὴν ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ὑποτελῶν τῶν ἢ τὴν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐθίμων χορηγουμένην.

Πάντες οἱ πρίγκιπες εἰσὶ ἴσοι πρὸς ἀλλήλους, ὡς καὶ οἱ εὐγενεῖς. Εἰς πάντα τοῦτον τὸν ἔχθρον τῆς Ῥωσσίας εὐρὺν πληθυσμὸν, ὅστις, ὡς λέγεται, ἀριθμεῖ πεντακοσίας χιλ. πολεμιστῶν, οὐδεμία ἰσχυρὰ κεφαλὴ δύναται νὰ σχηματίσῃ γενικὸν σχέδιον ἐπιθέσεως καὶ ἀμύνης· ἕκαστος πρίγκιψ, ἕκαστος εὐγενής, ἕκαστος ἀπελεύθερος εἶναι κύριος ἐκυτοῦ καὶ εἰς ἐκυτὸν μόνον ὑπακούει. Μυριάδες λοιπὸν συμφερόντων διακρούουσι τὸν λαὸν τοῦτον εἰς πληθὸς φυλῶν, ἀνεξαρτήτων οἰκογενειῶν, ζηλοτοπουσῶν ἀλλήλας, ζηλοτόπων τῆς ἐλευθερίας αὐτῶν καὶ πολλαῖς κερχωρισμένων διὰ τοῦ τρομεροῦ νόμου τοῦ αἵματος, τοῦ νόμου τῆς ἐκδικήσεως, ὅστις διακρινεῖ ἐπὶ αἰῶνας τὸ μῖσος μετὰ τῶν φυλῶν καὶ οἰκογενειῶν.

Τὸ πνεῦμα τοῦτο τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ δυσπιστίας παρατηρεῖται πρὸ πάντων εἰς τὰς κατοικίας των. Ἡ Κιρκασσία δὲν ἔχει οὔτε πόλεις, οὔτε κώμας, οὔτε χωρία. ἕκαστος Κιρκασσός, θέλων νὰ ζῇ μεμονωμένος, οἰκοδομεῖται, εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπὸ τοῦ γείτονός του, οἰκίαν, φροντίζων νὰ κτίσῃ αὐτὴν ἐν μέσῳ ὠραίων τινῶν δένδρων, τοσοῦτον συχῶν εἰς τὴν χώραν ἐκείνην· ἡ οἰκία του εἶναι κατεσκευασμένη ἀπὸ ξύλου ἢ ἀπὸ καλαμωτῆς, ἠλειμμένης διὰ πηλοῦ, τὸ δὲ ἔδαφος ἀπὸ ξύλων ψαθοστρώτων. Μεγάλῃ τις ἐστία, θυρίδες τινες διὰ τὰ διάφορα ἐπιπλα, ξύλινοι ἥλοι, ὅπως κρεμῶσιν ἐν αὐτοῖς ὄπλα καὶ ἐνδύματα, σχηματίζουσι πᾶσαν τὴν πολυτέλειαν τοῦ ἐσωτερικοῦ μίαν τῶν κατοικιῶν τοῦ λαοῦ· ἀποθήκη τις, ἐπὶ μεγάλων πόλων ἐστημένη, σταύλος ἐκ καλαμωτῆς συμπληροῦσι τὰ κτίρια, περιπεφραγμένα διὰ φραγμοῦ. Ὁ Κιρκασσός γεωργεῖ τὸ ἔδαφος, τὸ περὶ τὴν κατοικίαν αὐτοῦ, διὰ νὰ σπεῖρῃ εἰς αὐτὸ βρόμπν καὶ σίτον, φροντίζων νὰ διατηρήσῃ δενδροστοιχίαν περὶ τὸν ἀγρὸν ὅπως τὸν ὑπερασπίσῃ καὶ προμηθεύσῃ αὐτῷ τὴν ἀναγκαίαν ἐν τῷ κλίματι τούτῳ ὑγρασίαν. Οὕτως οὐδὲν γραιφικώτερον τῶν κλιτύων τούτων καὶ κοιλάδων, βλεπομένων ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἐν αἷς διακρίνονται πάντες οὗτοι οἱ ἀγροί, διαφόρους ἀποχρώσεως ἔχοντες· χλόης, καὶ δι' ὧν σπανίως φαίνονται αἱ ὑπὸ τὸ φύλλωμα κεκρυμμένα οἰκία.

Σ. Ι. Β.

Ο ΤΥΦΩΝ ΤΩΝ ΑΝΤΙΛΛΩΝ ΝΗΣΩΝ.

Απόλυτος ήρεμία επεκράτει κατά τους αγρούς· ο σαπφειρίνος ούρανος έλαμπε, κατά τὸ σύνηθες, καὶ λεπτὴ αὖρα ἔπνεεν ἐκ διαλειμμάτων· οὐδὲν σημεῖον, ἐξ ὧν ἐν τῷ κλίματι τῆς Εὐρώπης ἀναγγέλλουσι τὴν προσέγγισιν καταιγίδος, ἐπαφάνετο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Περὶ τὴν πρώτην ὥραν τῆς πρωίας, ὁ καιρὸς μετεβλήθη αἰφνιδίως, οἱ ἀστέρες ἠμαυρώθησαν ὀπισθεν ἀτμοσφαιρας, βεβαρυμένης ὑπὸ νεφῶν αἰθῶν, ἐπιψαύοντων τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ὁμοίαν πρὸς τὰς πτέρυγας τῆς θυέλλης, περικαλυπτούσης τὴν λείαν τῆς πρὶν ἢ τὴν καταβροχθίσαν. Τὰ ἄπειρα πτηνὰ, τὰ ταραττόντα τὴν ἠσυχίαν τῶν νυκτῶν εἰς τὰς Ἀντίλλας διὰ τῶν κραυγῶν αὐτῶν, εἰσίων εἰς τὴν προσέγγισιν τῆς μεγάλης ταύτης ἀναστατώσεως τῆς φύσεως· τὰ πάντα ἠρέμου.

Μετ' οὐ πολὺ ἠκούσθη μυκωμένη μακρὰν ὑποκώφως ἢ θάλασσα, ἣτις ἐξωγαυότο καὶ ἐκυλίετο ἐπὶ τῆς παραλίης. Τὰ ποίμνια ἀπεκρίνοντο δι' οἱ μωγῶν πεπνιγμένων, εἰς τὰς ὁποίας ἐμίγνυτο αἰφωναί τῶν κατοικιδίων ζώων. Ἐξαίφνης φοβερὸς κλόνος, συνοδευόμενος ὑπὸ βραγχοῦ κρότου, ἐσάλευσε καὶ διετάραξεν ἐκ βάρων τὰς ἀρούρες τῆς ξυλίας τῶν οἰκιῶν, τὰ δένδρα ἐκάμφθησαν καὶ ἀνυψώθησαν τρίζοντα, καὶ πάντες οἱ κάτοικοι ἀνηγέρθησαν ἐπὶ τοῦ ἄγκωνος, πιεζόμενοι ὑπὸ τοῦ τρόμου. Στιγμαία σιγὴ διεδέχθη τὴν ταραχὴν ταύτην τῶν στοιχείων. Αἱ τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν ἀγωνίαν τῶν δυστυχῶν ἀπώκων; Ἰδοὺ ὁ τυφῶν, ἰδοὺ ὁ ἐχθρὸς! ὁποία δύναμις ἀνθρωπίνῃ δύναττι νὰ ἀντιταχθῇ αὐτῷ;

Νέος κλόνος φέρει τὸν τριγμὸν τῶν οἰκιῶν, αἱ βρονταὶ ἠχοῦσιν ὡς ἄπειρα τηλεβόλα, ὁμοῦ ριπτόμενα· ἡ γῆ τρέμει ὑπὸ τοῦ πόδα, οἱ ἀσέρες φαίνονται ἐκλείποντες, τὰ περιφράγματα καταβάλλονται, πᾶσαι αἱ καρδίαι πάλλουσι.

Κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου, ὁ φύλαξ, κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, λαμβάνει τὴν κόγχην αὐτοῦ, ἵνα εἰδοποιήσῃ τοὺς δούλους νὰ ἐγκαταλείψωσι τὰς κατοικίας των, καὶ νὰ καταφύγωσιν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἄρχοντος· τρέχει εἰς τὴν γωνίαν τῆς οἰκίας, σπρόμενος σχεδὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα μὴ ἀναρπασθῇ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου· οἱ δὲ φθόγγοι τῆς φυσικῆς αὐτοῦ σάλπιγγος ἠχοῦσι παρατεταμένοι καὶ πένθιμοι.

Δὲν ὑπάρχει τίποτε θλιβερότερον καὶ μᾶλλον καταπληκτικὸν συγχρόνως ἢ ἡ ἀντήχησις τῆς προσκλήσεως ταύτης, ἐν μέσῳ τῆς νυκτὸς τοῦ τυφῶνος. Ἐν τῷ μεταξὺ τῶν πνοῶν τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν ὑποκώφων κρότων τῶν βροντῶν, ἀκούεται ἡ στένουσα κραυγὴ τῆς κόγχης, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποκρίνονται αἱ ἄγριαι κραυγαὶ τῶν προσκαλουμένων μαύρων· ἀλλ' αἰφνης πάντες οὗτοι οἱ

ἀνθρώπινοι θόρυβοι παύουσιν, ἀπόλλυνται ὑπὸ τὴν νέαν μεγίστην βοὴν τοῦ ἀνέμου, τῆς βροχῆς καὶ τοῦ κεραυνοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνοῦνται οἱ μυκητοὶ τῶν ζώων, τὰ ὁποῖα φαίνονται ἰκετεύοντα τὴν ἀνθρωπίνην βοήθειαν. Οἱ ταλαίπωροι μαῦροι σύρονται, κρατούμενοι ἐκ τῶν ριζῶν, ἐκ τῶν ὄχθων τῆς γῆς, καὶ ἐν γένει ἀφ' οὗ, τι παρέρχει μικρὰν ἀντίστασιν. Ἀθροίσματα ἀνθρώπων σχεδὸν γυμνῶν, ριγούντων ἐκ τοῦ φύγους, ἀπηυδμένων ἐκ τοῦ κόπου, τρέχουσι φύρδην μίγδην εἰς τὸν οἶκον, ἐνῶ ἄλλοι, ἐφαρπαζόμενοι, κυλίσονται ἑκατοντάδας τινὰς βημάτων ὀπίσω, συνθλιβόμενοι, κατεπτοημένοι καὶ ἠναγκασμένοι νὰ ἐπαναρχίσωσι τὸν φοικαλέον αὐτὸν ἀγῶνα.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὰ πάντα ἦσαν ἐν ἀταξίᾳ, ταραχῇ καὶ τρόμῳ· ἡ καταστρεπτικὴ μανία τοῦ τυφῶνος ἐξηκολούθει, ἀλλὰ δὲν εἶχε φθάσει ἔτι τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς ὀρμῆς αὐτοῦ· ἡ μεμονωμένη οἰκία, ἄνευ στηρίγματος, ἐκλινεν, ἵνα οὕτω εἴπομεν, ὑπὸ τὴν βίαν τῆς θυέλλης, εἰς ἐκαστὴν στιγμὴν ἐκινδύνευε νὰ καταβρέυσῃ· ἀλλ' ὅτε μίαν σάνις ὑπεχώρησεν, ὁ ἀνεμὸς εἰσέβαλε καὶ, δίκην μόχλου, ἀνέτρεψε τὴν στέγην.

Ὁ οἰκονόμος καὶ πάντες οἱ μαῦροι ἐδιπλασίαζον τὰς προσπάθειάς αὐτῶν διὰ νὰ συγκρατήσωσι μὲν σχοινία, σανίδας, ἐπιπλα τὰ μᾶλλον ἀδύνατα μέρη. Τινὲς δὲ τῶν εὐρωστοτέρων μαύρων, ἐξεληθόντες σπρόμενοι, προσεπάθον νὰ ἐμπήξωσιν εἰς τὴν γῆν πασσάλους καὶ ἀντερίδας, ἵνα στηρίξωσι τὴν οἰκίαν. Ἀλλὰ τοιαύτη ἦτο ἡ μανία τῆς καταιγίδος, ὥστε, ἐνῶ μόλις ἠδύναντο νὰ ἀναπνεύσωσιν, ἠναγκαζόντο νὰ ἐξαπλῶνται πρηνεῖς, κρατούμενοι οἱ μὲν ἐκ τῶν δέ. Ἐνίοτε εἰσὶν ἡ φρικτὴ τοῦ τυφῶνος βοή, καὶ ἠκούετο τότε ὁ θόρυβος τῆς βροχῆς, ἣτις ἐπιπτεν ὡς πλῆθος καταβρακτῶν, ὁ ροῦς ὄλων τῶν ἐξογκουμένων χειμάρρων, ἐκριζούντων τὰ δάση μετὰ πατάγου, καὶ σπρόντων αὐτὰ εἰς τὰς βαθεῖας χαράδρας των, ἡ ὄξεια καταθραυσίς τῶν δένδρων καὶ οἱ ὀξύτεροι ἦχοι, τοὺς ὁποίους ἐπροξένουν αἱ ξύλιναί στέγαι, ὑπὸ τὰς ὁποίας οἱ ἀνεμοὶ ἐπάλαιον.

Ἦθελεν ὑποθέσει τις ὅτι προῖστατο τῆς θεομηνίας ταύτης ὁ σαρδώνιος γέλως τῶν δαιμόνων τῆς κολάσεως. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον πάντες οἱ θόρυβοι οὗτοι, πάντες οὗτοι οἱ ἦχοι συνεχωνεύθησαν μετὰ τῶν βροντῶν τῶν τροπικῶν· ἡ δεινωσις τοῦ ἀνέμου καὶ ὁ δονισμὸς τοῦ ἐδάφους ἀνήγγειλαν νέον κίνδυνον. Οἱ ἄνδρες ἐφρικίων, αἱ δὲ γυναῖκες, γονυκλινεῖς κύκλω τῶν κυριῶν αὐτῶν, ἰκέτευον τὸν Θεόν.

Ἐπὶ τέλους παράθυρόν τι βιασθὲν ἤνοιξε δίοδον εἰς τὸν ἀνεμὸν, ὅστις ἐπάταξε τὰ μεσότοιχα ὡς βολῆ τηλεβόλου· ἡ οἰκία πᾶσα σχεδὸν, ὠκοδομημένη ἐκ ξύλων, ἠκούσθη τρίζουσα πανταχοῦ· ἡ ὄροφὴ καὶ ἡ στέγη, ἀναρπαγείσαι, ἐταλαντεύθησαν πρὸς στιγμὴν, εἶτα ἐτινάχθησαν ὡς ἐάν χεῖρ γίγαντος τὰς ἀπέσπασεν· αἱ δοκοὶ, τὰ μεσότοιχα

ὑπεχώρησαν, καὶ τὸν πάταγον τῆς πτώσεως αὐτῶν διεδέχθη φρικτὴ σιγὴ. Ἡ θυέλλα ἀνεπαύετο ἐπαρκεσθεῖσα εἰς τὰ ἔργα τῆς.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς, οἱ ἐπιζήσαντες τῆς φρικτῆς ταύτης καταστροφῆς ἐξήλθον τῶν ἐρείπιων.

Ἦτο πέμπτη πρωϊνὴ ὥρα, ὁ τυφῶν, ἀπηυδμένος ἐκ τῶν γιγαντιαίων ἐφόδων αὐτοῦ, δὲν ἐδείκνυτο πλέον ἢ δι' ἀσθενῶν πνοῶν ἀνέμου· ἀλλὰ τὸ τέρας ἀναχωροῦν ἠκούετο ἀκόμη ἀντηχοῦν εἰς τὴν ἀπολιθωθεῖσαν ψυχὴν τῶν θυμάτων αὐτοῦ.

Πανταχοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ καὶ εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ τόπου ἀνεύρισκον τὰ ἴχνη τοῦ τυφῶνος. Αἱ ἐκ καλυβῶν κατοικίαι ἦσαν κατεβριμμένα καὶ τὰ καταβρέυσαντα κτίρια ἀπεστερημένα τῶν στεγῶν αὐτῶν. Ἐνώπιον τῶν οἰκιῶν ἐβλεπέ τις μαύρους τινὰς ἀκινήτους εἰς διαφόρους στάσεις, ἢ καλλιεργητὴν τινὰ, μὲ χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους του, τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην, παραδεδομένον εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἀπολείων αὐτοῦ. Ἀλλαχοῦ ἀνθρώπους τινὰς φέροντας τὰ σώματα ἢ σύροντας τὰ σώματα τῶν ζώων, τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου πεπνιγμένων καὶ τεθλασμένων. Τὰ πάντα εἰσίων, οὐδεμία ἀνθρωπίνῃ φωνῇ, οὐδεμία κραυγῇ ζώου διέκοπτε τὴν νεκρωσικὴν ταύτην σιγὴν. Τὰ πτηνὰ, κεκρυμμένα εἰς τὰς ὀπὰς τῶν βράχων, καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ ἀποναρκωμένα, δὲν ἐκελάδουν παντελῶς· τὰ δὲ ἔντομα εἶχον ἀπολεσθῆ κατὰ μυριάδας· ἡσθάνετο τις ὅτι τὸ ἄρμα τοῦ θανάτου διήλθε πανταχοῦ. (Ἔθν. Βιβλιοθήκη.)

Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ.

Ἡ δουλεία, ἣτις καθιστᾷ τὸν ἀνθρωπὸν κτῆμα τοῦ ὁμοίου του, εἶναι κατάχρησις μακρόθεν χρονολογούμενη, διότι ὑπῆρχε παρ' ἅπασιν τοῖς λαοῖς τῆς ἀρχαιότητος.

Σκληροτάτη ὑπῆρχεν ἡ τύχη τῶν εἰς τοιαύτην ὑπαρξίν καταδεδικασμένων ἀνθρώπων· ἡ δὲ τῶν γυναικῶν ἦν μᾶλλον ἀξιοδάκρυτος, διότι μὲ ὄλην τὴν ἀδυναμίαν τοῦ φύλου αὐτῶν ἦσαν καταδεδικασμένοι εἰς ἐπιπονωτάτας ἐργασίας, καὶ τοῦτο ὑπὸ τὴν ἀδιάλειπτον ἀπειλὴν τῶν πληγῶν.

Ἀλλὰ πρὸ πάντων παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἡ δουλεία ἦν βαρβαρωτάτη· παρ' ἄλλοις δὲ λαοῖς καὶ ἰδίως παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐδείκνυον αὐτοῖς πολλὴν πραότητα, καὶ ἐνίοτε ἐθεωροῦντο ὡς ἀποτελοῦντες μέρος τῆς οἰκογενείας· πᾶς δὲ δούλος, πρὸς δὲ ὁ κύριός του προσεφέρετο ἀδίκως καὶ σκληρῶς, εἶχε δικαίωμα νὰ διαμαρτυρηθῇ εἰς τοὺς ἄρχοντας, οἵτινες ἀπελευθεροῦντες αὐτὸν ἀπ' αὐτοῦ ἐδίδον αὐτῷ ἄλλον κύριον.

Ἀλλ' ἐν Ῥώμῃ ὁ νόμος οὐ μόνον δὲν προῦστατευσεν τοὺς δούλους κατὰ τῆς αὐστηρότητος τῶν κυριῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ κύριοι εἶχον δικαίωμα ζωῆς

καὶ θανάτου ἐπ' αὐτῶν, δὲν ἐθεωροῦντο ὡς πρόσωπα, ἀλλ' ὡς κτῆματα ὅμοια ἵπποις, κύνεσι καὶ κτήνεσι. Διὰ τὰ ἐλαφρότατα πταίσματα, ἐπεβάλλοντο αὐτοῖς βαρβαρώταται ποιναί, ἀπέθνησκον τῆς πείνης, παρεδίδοντο εἰς τὰ ἄγρια θηρία. Ἀναφέρεται ἐπὶ τούτου φρικτὴς τι ἀνέκδοτον.

Ὁ αὐτοκράτωρ Αὐγουστος, μεταβάς ποτε νὰ γευματίσῃ παρὰ τῷ Βεδίῳ, ἤκουσεν αἰφνης γοερὰς κραυγὰς, καὶ ἀμέσως ἀνῆρ τις ὀρμήσας εἰς τὸ ἐστιατόριον προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ αὐτοκράτορος ὀλολύζων καὶ ζητῶν χάριν. Ὁ οἰκοδεσπότης διέταξε ν' ἀποσυρθῇ, ἀλλ' ὁ Αὐγουστος δὲν τὸ συνεχώρησε, καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἄνδρα τοῦτον νὰ ἐξηγηθῇ.

« Ἄς μὲ φονεύσωσιν! ἔλεγεν ὁ ἀτυχὴς οὗτος θρηνῶν γοερῶς, ἄς μὲ φονεύσωσιν! ἐπειδὴ κατεδικάσθην εἰς θάνατον, ὡς σπάσας ἀκουσίως κρυστάλλινόν τι ποτήριον· ἄς μὲ φονεύσωσιν! ἀλλ' ἄς μὴ με ρίψωσι ζῶντα εἰς τὰς μυρβρίνας! »

Ἐκπληκτος ὁ Αὐγουστος ἐρωτᾷ τί οἱ λόγοι οὗτοι σημαίνουσιν. Ἀκούει ὅτι ὁ Βεδίος ἔχει ἐν τοῖς κήποις του ἰχθυοτροφεῖον, ἐν ᾧ πυχύνει τὰς μυρβρίνας· ὅπως δὲ παχύνῃ τὰς μυρβρίνας καὶ καταστήσῃ τὸ κρέας αὐτῶν εὐχυλότερον, ὁ ἀποτρόπαιος Βεδίος ἔβριπτεν εἰς αὐτὸ τοὺς δούλους, οὓς κατεδίκαζεν εἰς θάνατον.

Ὁ Αὐγουστος, ἀκούων τὴν διήγησιν ταύτην, ἐγείρεται τῆς τραπέζης καὶ ὀνειδίξει πικρῶς τὸν Βεδίον· παραχωρεῖ εἰς τὸν ἐπικαλούμενον αὐτὸν οὐ μόνον τὴν ζωὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ ἀπελευθεροῖ ἐπίσης πάντας τοὺς δούλους τοῦ Βεδίου. Ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν φυλάκων του, τρέχει εἰς τοὺς κήπους, ἀποσύρει ἀπὸ τοῦ ὕδατος ὄλας τὰς μυρβρίνας καὶ τὰς βίπτει εἰς τὸ ἔδαφος, καταστρέφει τὸ ἰχθυοτροφεῖον καὶ ἀπαγορεύει εἰς τὸν Βεδίον νὰ μὴ παρυσιασθῇ ποτὲ ἐνώπιον αὐτοῦ.

Ἄλλως τε, ἡ ἀπανθρωπία τῶν δεσποτῶν ἐν Ῥώμῃ καὶ ἐν ἀπάσῃ τῇ Ἰταλίᾳ τοσοῦτον ἀπῆλπιτε τοὺς δούλους, ὥστε ἐπανέστησαν πολλάκις καὶ περιήλθον εἰς πολλοὺς πολέμους μετὰ τῶν Ῥωμαίων, ὧν ὁ διασημότερος εἶναι ὁ τοῦ Σπαρτάκου.

Ἐπὶ τῶν διαδόχων τοῦ Αὐγουστοῦ ἐγένετο νόμος, ὅστις, ὅτε ἀνθρώπος τις ἐδολοφονεῖτο διὰ νυκτὸς ἐν τῇ οἰκίᾳ του, κατεδικάζεν ὄλους ἀνεξαρτέτως τοὺς δούλους αὐτοῦ εἰς θάνατον.

Ὁ χριστιανισμὸς ἐπαυσεν ὅλα ταῦτα τὰ κουργήματα, καὶ ἐπήγαγε κατ' ἀρχὰς τὴν μετρίασιν καὶ ἔπειτα τὴν βαθμιαίαν καὶ πλήρη κατάργησιν τῆς δουλείας ἐν Εὐρώπῃ.

Δυστυχῶς ὅμως, ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις τὸ ἔθος τῆς δουλείας ἀνεκαινίσθη καὶ αὖθις, χάρις ὅμως εἰς τὰς γενναίας προσπάθειας τῶν Βορ. Ἀμερικανῶν κατηργήθη καὶ αὖθις.

ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ.

ΜΕΘΟΔΟΣ ΑΓΓΛΙΚΗ.

Οί αναγνώσται ημών θά ευαρεστηθῶσι, πιστεύομεν, διότι παρέχομεν αὐτοῖς σαφῆ καὶ ἀκριβῆ ταύτη, τῆς μεθόδου περιλήψιν, ἣν μετὰ τοιαύτης ἐπιτυχίας ἐφαρμόζουσιν εἰς τοὺς ταχυδρόμους δρομεῖς καὶ πυγμομάχους.

Ἰπάρχουσιν ἐν Ἀγγλίᾳ ἑλκυσταὶ ἢ διδάσκαλοι ἑλκυσταὶ διὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὰ ζῶα. Οὗτοι οἱ διδάσκαλοι εἰς τρίμηνον τοῦλάχιστον διάστημα διδούσιν εἰς τοὺς μαθητάς των δύναμιν, εὐστροφίαν, κουφότητα, ὧν ἀδύνατον ἦθελεν εἶσθαι νὰ δώσωμεν ἰδέαν ἀκριβῆ, εἰ μὴ ἐβλέπομεν τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν.

Αὕτη ἡ μέθοδος, γνωστὴ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, δὲν συνεπάγεται οὐδὲν ἐκ τῶν ἀτοπημάτων, ἅπερ ἀναφέρει ὁ Γαλλέν. Αὕτη προξενεῖ, εἶναι ἀληθῆς, ταραχὴν πυρετώδη τοῦ σφιγμοῦ, σμικρὸν ὅμως διαρκούσαν. Οἱ μαθηταὶ ἐξέρχονται τῶν χειρῶν τῶν διδασκάλων των οὐ μόνον ἰσχυρότεροι, εὐστροφώτεροι, ζωηρότεροι, ἀλλὰ καὶ ὀξύτεροι τὸ πνεῦμα, γενναῖοι καὶ γαλήνιοι δὲν ὑποκύπτουσιν εἰς ζάλην, οὐδ' ὅταν κτυπήσῃ αὐτῶν τὴν κεφαλὴν ἢ ὀρεξίς των εἶναι ἐξαίρετος, αἱ ἐνέργειαι τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ δέρματος ἐκτελοῦνται μὲ τὴν μεγαλειτέραν εὐκολίαν.

Οἱ διδάσκαλοι ἑλκυσταὶ δὲν δέχονται μαθητάς οὔτε μικροτέρους τῶν 18 ἐτῶν, οὔτε μεγαλειτέρους τῶν 40. Διὰ τὴν πυγμὴν ἐκλέγουσιν ἄτομα μὲ πλατεῖς ὤμους, μὲ στήθος θεωρητικὸν καὶ μὲ ἀνάστημα ὑψηλόν. Τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα ὀλίγον εἰς τοὺς δρομεῖς συντελεῖ.

Αὕτη ἡ δίαιτα ἐπιτρέπει ὀλίγον ποτὸν καὶ πάντοτε ζῦθον ἰσχυρὸν ἢ οἶνον ἐρυθρὸν μεθ' ὕδατος, οὐδέποτε δὲ πνευματώδη οὔτε θερμὰ ποτά. Αἱ τροφαὶ εἶναι ἄρτος παλαιωθεὶς καὶ κρέας βόειον ἢ πρόβειον αἱματώδες. Τὰ λευκά κρέατα, τὸ γάλα, τὰ λαχανικά, τὰ ζυμαρικά ἀπαγορεύονται. Δύο γεύματα ἀρκοῦσι καθ' ἡμέραν: τὸ πρόγευμα τὴν 8ην ὥραν, καὶ τὸ γεῦμα τὴν 2αν ὥραν, τὸ δεῖπνον εἶναι περιττόν. Ἐν τοσούτῳ, ἐὰν πεινᾷ, δύναται νὰ λάβῃ 2 ὥρας πρὶν κοιμηθῆ, ὀλίγον ψυχρὸν κρέας μὲ δίπυρον ἀντὶ ἄρτου. Ὀλίγον ἄλλας συγχωρεῖται, τὰ ἀρωματικά ὅμως ἀπαγορεύονται. Κοιμάται ἐνωρίς, τὴν 12αν ὥραν καὶ ἔτι ἐξῴρας, καὶ ἐγίρεται πρὸ τῆς 8ης. Αἱ ασκήσεις γίνονται τὴν πρωῒν καὶ ἑσπέραν, παρατείνονται δὲ βαθμιαίως μέχρι τοῦ ἰδρώτος, ὃν διευκολύνουσι διὰ τῶν προστρίψεων καὶ τῆς ἀναπύσεως εἰς κλίνην κεκαλυμμένην ὑπὸ πυκνῶν καλυμμάτων.

Τοιαύτη εἶναι ἡ μέθοδος, δι' ἧς μετασχηματίζουσιν εἰς διάστημα δύο ἢ τριῶν μηνῶν ἐν ἄτομον νωθρὸν ἢ ἀσθενῆ, μὴ δυνάμενον τὴν ἐλα-

χίστην νὰ κάμῃ προσπάθειαν, τὸν ἐλάχιστον δρόμον, ἀνευ κόπου καὶ στενοχωρίας, εἰς ἕνα ἀνθρώπον ἑλαφρὸν, ζωηρὸν, ἐνεργητικὸν, ἀκούραστον. Ἐξερχόμενον τῶν χειρῶν τοῦ ἑλκυστοῦ τὸ ἄτομον, τὸ πρὸ δύο μηνῶν ἰσχυρὸν, εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ τρέχῃ ταχέως καὶ μακρὸν χρόνον, χωρὶς νὰ ἀσθμαίνῃ καὶ νὰ κουράζηται, δύναται νὰ παλαίῃ κατὰ τοῦ μαχητοῦ τοῦ μάλλον εὐρώστου καὶ ἐπιδεξίου, ὃ δὲ διοργανισμὸς του, οὐδόλως ὑπὸ τῆς μεθόδου ταύτης βλαπτόμενος, ὑφίσταται μάλιστα βελτίωσιν ἀξιοσημείωτον.

Μετὰ τὰ ὠραία ἀποτελέσματα, ὧν περ καρπούμεθα ἐκ τῆς διαίτης τοῦ ἑλκυστοῦ, προκηρύττομεν τὴν μεγίστην αὐτοῦ ὠφέλειαν εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς νεολαίας, καὶ ἰδίως εἰς τὴν θεραπείαν πολλῶν ἀσθενειῶν. Λυπηρὸν ὅτι αὕτη ἡ τέχνη τοῦ μετασχηματίζει τὸν ζῶντα οργανισμὸν δὲν ἐφαρμόσθη μέχρι τοῦδε ἐπιφελῶς, καὶ διὰ τοῦτο ἰδίως ἤττον προσελκύει τὴν τῶν φιλανθρώπων προσοχὴν. Εὐχόμεθα οἱ ἰατροὶ νὰ ἐπιστήσωσι τὴν προσοχὴν των εἰς ταύτην τὴν τέχνην, καὶ νὰ μεταστρέψωσιν αὐτὴν πρὸς ὄφελος τῆς ἀνθρωπότητος.

ΕΛΑΤΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΒΑΡΟΥΣ ΤΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΔΙΑ ΤΟΤ ΕΛΚΥΣΜΟΥ.

Ἡ αὕτη τέχνη, περὶ ἧς ἐγένετο λόγος, τροπολογηθεῖσα, παράγει ἀποτελέσματα ὅλως διάφορα τῶν προρηθέντων. Ἐφαρμόζουσιν αὐτὴν ἐν Ἀγγλίᾳ εἰς τοὺς ταχυδρόμους, ὅπως περιστείλωσιν ἐν βραχεὶ χρόνῳ τὸ βάρος τοῦ σώματός των.

Ἡ ἐλάττωσις αὕτη εἶναι ἀναγκαιοτάτη, καθόσον διαφορὰ λιτρῶν τινῶν κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἤττον εἰς τὸ φορτίον τοῦ ἵππου παράγει διαφορὰν εἰς τὴν ταχύτητα. Ὀκτώ ἢ δέκα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπαιτοῦνται ἡμέραι διὰ τὸν ταχυδρόμον πρὸς ἐλάττωσιν εἴκοσιν ἕως εἰκοσιπέντε λιτρῶν καὶ ἐνίοτε περισσότερο.

Ἡ περισταλτικὴ μέθοδος εἶναι ἐκ τῶν ἀπλουστερῶν βάσει αὐτῆς εἶναι ἡ χρῆσις ὑγιεινῶν καθαρσίων, ἢ βιαία γύμνασις καὶ ἡ πρόκλησις ἀφθῶν ἰδρώτων. — Ἡ περὶ τὴν τροφήν δίαιτα περιορίζεται εἰς δύο γεύματα καθ' ἡμέραν: τὸ πρόγευμα συνίσταται εἰς ὀλίγον ἄρτον καὶ βούτυρον μὲ τέτον ἀντὶ πόματος: τὸ γεῦμα εἰς ὀλίγην πονδίγκαν καὶ εἰς ἰχθῆς, μὲ οἶνον μεμιγμένον ὕδατι: δύο μέρη ὕδατος καὶ ἓν οἶνου. Δεῖπνον δὲν ὑπάρχει.

Καθ' ἑκάστην πρωῒν, μίαν ὥραν μετὰ τὸ πρόγευμα, ὁ ταχυδρόμος ὑποκίεται εἰς δρόμον 10-15 μιλίων, ἐνδιδυμένος προηγουμένως μὲ ἐξ ἐσθῆτας, δύο ἱμάτια καὶ δύο ἐσώβρακα, ὅπως διευκολύνῃ ἀφθονόν τινα διαπνοήν. Μετὰ τὸν δρόμον τίθεται μεταξὺ δύο στρωμάτων ἐκ λινοῦ ἢ ἐκ πέλων, ὅπως παραγάγῃ τὸν ἰδρῶτα. Τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας περιδιαβάσει, ἐπαναπαύεται καὶ

πίνει ὕδωρ. Τοιαύτη δίαιτα καὶ τοιαῦτα γυμνάσματα, γινόμενα ἐντὸς 8-10 ἡμερῶν, ἀρκοῦσι νὰ κατορθώσωσι τὴν ἐπιθυμητὴν ἐλάττωσιν 20-25 λιτρῶν. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀναβαίνει ἐπὶ τοῦ ἵππου καὶ ἄρχεται τῆς πάλης τῆς ταχύτητος.

Ἀμέσως μετὰ τὸν δρόμον, ὁ ταχυδρόμος μεταφέρεται εἰς θερμὸν δωμάτιον, ὅπου ἐκδίδεται καὶ τρίβεται ζωηρῶς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, πῶν δὲ μετὰ ταῦτα κρᾶμα οἰνοπνεύματος θερμὸν, κατακλίνεται καὶ διατρίβει ἐν τῇ κλίνῃ ἐπαναπαυόμενος ἰκανὰς ὥρας. Ἐπειτα ὑποκίεται εἰς ἀφθονον καὶ ἐπαρκῆ ποσὴν τὴν τροφήν δίαιταν, δι' ἧς ἀνακτάται μετὰ θυμασίας ταχύτητος ὕπερ ἀπώλεσε βάρος καὶ τὴν συνήθη του εὐσκαρίαν. Ὁ περίφημος ταχυδρόμος Bakle, ὅστις ἀπώλεσεν ἐκ τοῦ βάρους του 28 λίτρας διὰ τοῦ ἑλκυσμοῦ, ἐξυγίσθη δύο ἡμέρας μετὰ τὸν δρόμον καὶ τὴν θρεπτικὴν δίαιταν, καὶ εὐρέθη ὅτι ἀνεκτήσατο ἐννέα λίτρας ἀπὸ τὸ βάρος του κατὰ τὸ ὀλιγοχρόνιον τοῦτο διάστημα.

Ὁ ἑλκυσμὸς τῶν ταχυδρόμων ἀπαιτεῖ πολλὰς προφυλάξεις καὶ πείραν παρὰ τοῦ διδασκάλου ἑλκυστοῦ, διότι, μακρότερον ὠθούμενος δύναται νὰ ἔχῃ λίαν δυσάρεστα ἀποτελέσματα ὡς πρὸς τὴν ὑγείαν τοῦ ἑλκυσμένου ὑποκειμένου.

Περαιούμεν ἐνταῦθα ταύτην τὴν βραχεῖαν περιλήψιν τῆς ἑλκυστικῆς μεθόδου, ἣν οἱ Ἄγγλοι μετὰ τοσαύτης ἐπιτυχίας ἐφαρμόζουσιν εἰς τὸν ἀνθρώπον καὶ εἰς τὰ ζῶα, μέθοδον μόλις γνωστὴν εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἐπιφυλαττόμεθα εἰς ἄλλην καταλληλοτέραν περίστασιν νὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τούτου τοῦ ἐνδιαφέροντος ἀντικειμένου.

Κ. ΠΛΗΘΩΝΙΔΗΣ.

ΤΟ ΑΝΑΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ.

Μέλος τι τῆς Γαλλικῆς ἀκαδημίας τῶν ἐπιγραφῶν καὶ ὠραίων γραμμάτων ὑπέβαλεν αὐτῇ χρονολογικὴν κλίμακα τοῦ ἀναστήματος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῆς τοῦ κόσμου δημιουργίας μέχρι Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐὰν δὲ λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν τὴν ἔκθεσιν, εὐρίσκει ὅτι ἐξεστράφημεν τοῦ γένους ἡμῶν. Κατὰ τὴν ἔκθεσιν ταύτην, ὁ Ἀδάμ ἦτο ὕψους οὐχ ἤττονος τῶν 123 ποδῶν καὶ 9 δακτύλων καὶ ἡ Εὐα 118 ποδῶν καὶ 9 $\frac{3}{4}$ δακτύλων. Πρέπει δὲ νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ὁ ἀνὴρ ἐγένετο πολὺ ἀλαζῶν διὰ τὸ τοσοῦτον ὠραῖον ἀνάστημά του καὶ ὅτι ὁ Θεὸς συνησθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ κατακορημίση τὴν ὑπεροφίαν του, διότι ἀπὸ τοῦ Νῶε ἀφῆρσεν 20 ποδῶν ὕψους, καὶ τοι ἦν ὁ μόνος δίκαιος κατὰ τὴν ἐποχὴν του, καὶ ὁ Ἀβραάμ κατήντησεν ἔχων τὸ ταπεινὸν ἀνάστημα ὕψους 28 ποδῶν. Τέλος ὁ Μωϋσῆς, ὅστις ἐώρακε τὸν Κύριον, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ ἡμετέρου σοφοῦ, δὲν εἶχεν εἰμὴ ἀνάστημα 13 ἀθλίων ποδῶν.

Ἄμα παραδεχθῆ τις ὅτι ἀπέθνησκον 930 ἐτῶν,

οὐδὲν τὸ παράδοξον ἐὰν παραδεχθῆ συνάμα ὅτι, ἐὰν τὸ ἀνθρώπινον σῶμα περιέχον, κατ' ἀρχάς, ἰκανὸν χωρὸν ὅπως ἀντισταθμισθῆ πρὸς δέκα δρῦς κατὰ τὴν μακροβιότητα, εἶχεν ἐπίσης ἰκανὸν ὅπως ἀντισταθμισθῆ πρὸς αὐτὰς κατὰ τὸ ὕψος. Ἄλλ' ἐὰν οἱ συνήθεις ἀνθρώποι ἦσαν τοιοῦτοι, ὅποσον λοιπὸν ἦτο τὸ ἀνάστημα ἐκείνων, οὗς ἡ Γραφή παρίστησιν ἡμῖν ὑπὸ τὴν προσωνομίαν τῶν γιγάντων; (Ἔθνοφ.)

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

εἰς τὴν ἀείμνηστον Κυρίαν ΡΑΛΛΟΥΝ Ζ.
ΣΤΡΟΥΜΕΚΗ, ἀώρως τελευτήσασαν
τῇ 23 ἰουλίου 1865. (1)

Ἡ εὐκοσμος κοσμήτρια τοῦ ἔθους τῶν παρθένων
διὰ σοφῶν πραγματειῶν, σαφῶς ἡρμηνευμένων,
ἢ φιλοπτώων γυναικῶν ἰθύνασα δάρου,
ὡς ἐξυγρᾶφος γραμματεὺς μετ' ἀνδρικοῦ τοῦ θάρρους,
ἢ τῶν Μουσῶν ἰερεῖα καὶ μύστικα τῶν χαρίτων,
ἢ λάτρις Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ φίλη τῶν πενήτων,
ἢ πᾶσι πάνυ προσφιλεῖς καὶ σεβαστῆ κυρία,
τοῦ Στρούμεκη, ἢ παράκοιτις, Ραλλοῦ ἢ μακαρία,
τὸν ὕπνον τὸν αἰώνιον κοιμάται τῶν δικαίων,
καὶ κόσμος ἔλος ἐπ' αὐτῇ ἀμφιπνεύεται κλαίων.

Ἔτερον.

Ἀίφνης ἐκ μέσης τῆς ζωῆς ὡς ὑπὸ καταιγίδος
ἠρπάγης ἐκ τοῦ οἴκου σου, Ραλλοῦ κ' ἐκ τῆς πα-
τρίδος.

Προσβύτις τὴν διάνοιαν, νέα τὴν ἡλικίαν,
ἀγνή τὸ ἔθος καὶ σεμνή, θερμὴ δὲ τὴν καρδίαν.
Πολλὰ σου τὰ μνημόσυνα, πολλὰς ἠπίσω λύπης,
πολλὰς καὶ πόθων ἀφορμὰς τῷ βίῳ καταλείπεις.
Λαβούσα δὲ τοῦ οἴκου σου τὴν πρὶν εὐδαιμονίαν
ἔθης, κενώσασα σαυτῆς ἡμῶν τὴν κοινωνίαν.
Ἰπαγε χαίρουσα, Ραλλοῦ, καὶ εἴης ἐν εἰρήνῃ,
ἡμῖν δ' ἀπόκειται λοιπὸν τὸ πένθος κ' ἡ δόδυνη.

Ἔτερον.

Ἀγγέλου ἐξολοθρευτοῦ τὴν πόλιν ἀπειλοῦντος,
τοῦ προσφιλοῦς συζύγου μου μακρὰν ἀποδημούντος,
πολλῶν καλούντων ἔμεινα ἐπὶ τῆς φυλακῆς μου,
τὸν πλάστην ἰκετεύουσα ἐξ ἑλπίδος τῆς ψυχῆς μου
ὑπὲρ τῆς τῶν φίλων μου ζωῆς καὶ τοῦ ἀνδρός μου,
ἢ λύτρεν ἀντ' αὐτῶν ἐμὲ ἀρθῆναι ἐκ τοῦ κόσμου.
Ἠκούσθη μου ἡ δέησις, καὶ θνήσκω ἐπὶ τούτοις
ἢ ἠτιοδήποτε Ραλλοῦ, ὑπερτριακοῦντις.
Ἠρωικῆ τὰ πρὸς στερῆν, πιστὴ πρὸς τὸ καθῆκον,
ταχθεῖσα οὐ κατελίπον εἰμὴ νεκρὰ τὸν οἶκον.
Προσεύχεσθε ὑπὲρ ἐμοῦ, ἠρπάγην αἰγνιδίως,
Καρδιογνώστα, φείσαί μου, καὶ δέξαι με ἡπίως.

Ἔτερον.

Ἡ μέγα τοῦτ' ἐπὶ πένθος Ἀγαθὴ γαῖαν ἰκάνει
κεῖται διὰ Ραλλοῦ, εὐχὸς Ἀγαθῶν,
Μιλίνζεν γαμετῆς παιήνος εὐγενῆς ἔρνος,
καὶ παιήνος αὐτῆς Ζαχαρίας δάμαρ.

(1) Ἴδε συνέχισαν ἀριθμ. 23.

Τῆς μὲν πόλλ' ἀρετῆς μνημῆια, ἄλλα δὲ φίλτρων,
πολλὰ δ' ἄρ' εὐσεβείης καὶ σοφίης ἔτερα,
ἕσα πένησι καὶ τῆς ὁμοφύλης ἐσθλὰ ἔοργαν,
οὓς τ' ἐπόνησε λόγους χειρὶ ἐν ὄξυγράφῳ.
Ἄλλα τὰ μὲν πόλις ἤδε γεγράφεται εὐρύανασσα
μνήμοισιν ἐν δίοιτοισι, αἰὲν ἀβρυνομένη.
Τῆς δ' ὑπὸ τύμβῳ τῶδε μεμύκασι χεῖλα καλὰ,
Ναρκοῦσι δὲ χεῖρες, κάδρανέουσι φρένες.

Ἔτερον.

Ἡματι οὐδ' ἐν ἔλω σε ἔλεν νοῦσός τε μέρος τε
καὶ τάφος, οἰχομένην ὥστε πνοῇ ἀνέμου.
Σθεννυμένη δ' ἐκάλειε πόσιν εὐνοον ἤδ' ἔρατεινῶν
πεντάδα σῶν τεκέων ὕστατιν γε χάριν.
Τῶν δ' οὔτις σέο κλεῖσε τότ' ὄμματα δακρυόεντα.
Θνήσκεις δ' ὡς ξείνη σοσί περ ἐν μεγάρῳ.
Καὶ σ' ἄφαρ ἐκφορέουσι αἰδῖριες οὐ κατὰ κόσμον
τέσσαρες ὠκυδρόμοι ἄχθος ἐπωμάδιον.
Τοῖν τε ζῆλωτοῦ ἔσχεσ βιότοιο τελευτήν,
Καλῆ, μαιλιχίη, θελξιέπεια γύναι.
Ταῦτα πόνος τεκέσσει, πόσει τε, φίλοις τε, πόλει τε,
σὸν πότιμον ἀργαλέον αἰὲν ὄδυρομένους.

Ἔτερον.

Αἰδοῖ, Μουσοπόλοι, ἰχνεύετε τόνδ' ἀνὰ χῶρον
εὐφημεῖν δὲ χρεῶν πᾶσι προσερχομένοις.
Ὡδε φίλη Μουσέων περιουδῆς ἀντιάνειρα
πότνα Ῥαλλοῦ Στρούμοσκη νήγρετον ὕπνον ἔχει.
Τῆς μὲν ἀριστοπόνων χειρῶν ἄπο ἔργματα μίμνει
ὧν πραπίδων πιστοὶ μάρτυρες ὀψιγόνους.
Ἢ δὲ καὶ τῆς σοφίης πολυγλώσσου χρηστομαθοῦς τε
καὶ φυλέταις κοῖνου καὶ τεκέσσει φίλοις.
Οὐδὲ νόμους θεῖους ἠγνοίησ', οἷσιν ἔχαιρε,
πίστιος ἠδ' ἀρετῆς ἴσον ἔχουσα γέρας.
Τῷ καὶ χριστιανῆς Ἑλληνίδος ἦν ὑπογραμμῆς
καὶ πιτυτῆς μητρὸς καὶ γλυκερῆς ἀλόχου.

Ἔτερον.

Μηκέτ' ἀγειρόμεναι Βυζαντιδῆς ἐν θαλάσῃσι
Κροοῖεν χαροπὸν κύμβαλον ἀρμονίης.
Μηδέποτ' ἐν κνημοῖς Χαλκίτιδος ἡμεροέσσης
Ἀκακίη βρύσαι μηδὲ β' ὄδον γελάσαι.
Πᾶσα χάρις κενεὴ ὅπῳτ' ἔφθισο πότνια Ῥαλλοῦ,
Μοῦνη εὐρίσκουσ' ἐν χαρίτεσσι νόον.
Πάντων δ' ἀρμονίην ἠπίστασο ἤσθα γὰρ αὐτῇ
Ἐμπνοος ἐν καλῷ σώματι ἀρμονίη.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α΄ ΕΤΟΥΣ.

Ἔτερον.

Ἡμετέρης γενεῆς αἰγλίης ἐπλεο ἀστήρ,
ὦ Ῥαλλοῦ Στρούμοσκη πᾶσιν ἀειδομένη.
Δίψα δ' ἀπεσβέσθης ἡμερτήν τ' Ἑλλίπες αὐγήν.
Πάτραν δ' ἡμετέρην ἀμφεκάλυψε κνέφας.
Οὐ σὺ γ' ἀπεσβέσθης, ἀλλ' οὐρανὸν ἤλυθες εἴσω
αὐτὴν πρὸς πηγὴν φωτὸς ἀκηρασίου.

Ἔτερον.

Χεῖρες ἀδελφειοῦ φθιμένη ἀνέθηκον ἀδελφῇ
τῶν ἐπιτυμειδίων τήν τε δυωδεκάδα.
Αἰὲν πενήθῳ κλαίων δέ σε οὔποτε λήξω.
οὔποτε, αἶ, λήξω· οὔποτε, ἦτορ ἐμὸν.
Ἢς γὰρ δὴ σὺ ἔμοιγε διδάσκαλος, ἦς δὲ τε μήτηρ,
ἦς δὲ τ' ἀδελφειῇ, ἦς δὲ φίλη θυγάτηρ.
Ἢς δ' ἀλαφ' μογέοντι περήγορος ἠδ' ἄμα βράκτρον,
καὶ φῶς εἰν' ἀτραποῖς τετρομένῳ βιότου,
Νῦν δ' ἀπάνευθε σέθεν πολίην παλάμῃσιν ἐρείδων,
βριβομένην κεφαλὴν ἡμιθανῆς μογέω.
Ἄλλὰ, μάκκιρα φίλη, ποτιδέχουο ὕστατον ἄσθμα
χειλέων καὶ κραδίης Τανταλίδας τόδε.

Αἴνιγμα.

Πληθοντικῶς ἐκφέρομαι καὶ ὀπισθὲν σου εἶμαι,
ἢ κεφαλὴ μου ἂν κοπῇ τὴν κεφαλὴν σου κείμαι.

G. M. BANNIERHS.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ Τῷ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝῳ ΦΥΛΛΑΔΙῳ ΑἸΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Σ τὸν λαίμῳν ἢ Σ φ ἰ γ ξ σ' ἐπῆρε, τέσσαρες δὲ ἀδελφοὶ
εἰς τὸν τ α φ ο ν σὲ φυλάτουν καρφωμένον τὸ καρφί.
Παρ' ἐλπιδά πλην ἐξῆλθες, ἐπὶ ὄ ν ο υ δὲ βίφθεις,
μετ' αὐτοῦ τὸν μαῦρον φ ὄ ν ο ν φέρεις ὅπου κἂν ἐλθῆς.

A. ΘΕΟΔΩΡΙΑΗΣ.

Τοῦ λεξιγράφου.

Πετᾶ — Λόφος — Ἐπτάλοφος.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΕΝΩ. Α΄ ΕΤΕΙ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΠΤΑΛΟΦΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

Ἐρμῆς ὁ Λόγιος (Περὶ φιλολογίας) Σ. 1. 21.
Περὶ Ἡσιόδου » 37. 54. 70.
Δραματικαὶ Μελέται (σχύλου Προμηθεὺς
δεσμώτης) » 53. 6. 89. 105. 141. 198.
245. 265. 285.
Περὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἔθων τῶν Ἀσσυρίων,
Βαβυλωνίων, Αὐδῶν, Μῶν καὶ Περσῶν » 62.
81. 98. 107. 217. » 90.
Περὶ Θεάτρου » 90.
Ἡ ἀναγκαιότης καὶ αἰφύλειαι τῆς διδα-
σκαλίας ὑπὸ φιλοσοφικῆ καὶ θρησκευτικῆν ἔ-
ποψιν » 467.
Λόγος περὶ ἐκπαιδεύσεως » 481. 204.
Παιδαγωγικὰ (Παιδαγωγὰ τοῦ ἀνθρώπου) » 253.
289. » 292.
Περὶ ὕφους » 292.
Δραματικαὶ Μελέται (χαῖα κωμῳδία) » 301.
322. 337. 353.
Ὁ ἀφελὴς ἔρωσ ἐν τοῖς ρουκολικοῖς ποιήμασι
τοῦ Θεοκρίτου » 311.
Περὶ Ἑλληνισμοῦ » 386. 402.

Β.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ.

Οἱ ἐν ἀγίῳ Λαζάρῳ μεταρισταὶ ἢ οἱ Ἄρ-
μένιοι ἐν Εὐρώπῃ » 106. 121.
Ἠθικαὶ μελέται ἐπὶ τῷ α. ψαλμοῦ τοῦ Δα-
βὶδ » 411.
Περὶ τοῦ τρόπου τῆς σπουδῆς τῆς θρησκείας » 448.
Περὶ τῆς Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας » 176. 195.
213. 230. 247.
Τὸ Εὐαγγέλιον συγκριτικῶς πρὸς τὰ συγ-
γράμματα τῶν φιλοσῶν » 184.
Περὶ ἀνεξιθρησκείας ἐν ἐνεῖ καὶ τῆς ἐφαρμογῆς
αὐτῆς ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ » 276.
Ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἐνώπιον τῶν Δυτι-
κῶν ἐκκλησιῶν 409.

Γ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ.

Αἱ θλίψεις τοῦ παρορωμένου παιδός » 7. 25.
Περὶ τηλεγράφων » 23.
Περὶ συνηθείας καὶ ἔξωσ » 26. 45. 58.
Περὶ τοῦ τηλεγράφου καὶ τοῦ παντηλεγρά-
φου Καζέλλη » 65. 79.
Θεοφράστεια (ὁ τοκογλύφος) » 76.
Σχέδιον ἀνατροφῆς χριστιανοῦ νέου
εὐγενούς » 145. 164. 180.
Τοῦτο φονεύσει ἐκεῖνο ἢ Ἀρχιτεκτονικὴ
καὶ τυπογραφία » 161. 200.
Περὶ γάμου » 175.
Αἱ πρῶται ἐξ ἑπταετείς φάσεις τῆς ἀνθρω-
πίνης ζωῆς » 259. 274.
Μέθοδος ἠθικῆς ἀνατροφῆς τοῦ θήλεος
φύλου » 305. 325. 342. 358.
Νεκρολογία » 598.
Λεξικὸν τῆς φιλίας, ἀφιερούμενον
εἰς τοὺς νέους » 405.
Ἡ δουλεία παρὰ τοῖς ἀρχαίοις » 413.
Περὶ γυμναστικῆς » 414.

Δ.

ΥΓΙΕΙΝΗ ΚΑΙ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ.

Υγιεινὴ τῶν νοσητικῶν ἐργασιῶν » 8. 29.
» (Περὶ θηλασμοῦ) » 44.
» (Περὶ ποτῶν) » 80.
» (Περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ οἴνου
καὶ τῶν διαφόρων πνευματωδῶν ποτῶν
ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ) » 97.
» (Περὶ ἐνδυμάτων) » 256. 273.
Ἠθικὰ (ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ πηγὴ τῆς ἀλη-
θοῦς ἀνδρίας — Ἀληθῆς τιμὴ ψευδῆς
τιμῆ) » 257.
» (Φιλανθρωπία) » 351.
» (Σπουδάζωμεν τὴν ἀρετὴν). » 366.
» (Σχέσεις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν
ἀνθρωπότητα) » 396.

Ε΄.

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΓΡΑΦΙΚΑ.

Περιήγησις εἰς τὰ Ῥωσσο-Σινικὰ μεθόρια καὶ εἰς τὰς Στέππας τῆς κεντρικῆς Ἀσίας	»	9. 47. 126.
Σμόρνη	»	46.
Ἀποδημητοῦ ἀναμνήσεις	»	55.
Ἀφρικανικά	»	73. 93.
Ἰνδοὶ ἐπαίται	»	82.
Περ. κόμης καὶ πώγωνος	»	95. 113.
Φυσικὴ ἱστορία (Ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ ἐν ταῖς Ἀνατολικαῖς Ἰνδίας χειρολήθους ἐλέφαντος)	»	102.
Δύο ἀναβάσεις εἰς τὸ Λευκὸν ὄρος	»	108. 129.
Ἀναμνήσεις Ἀλγερίας	»	124. 142.
Ἡλικία τῶν πυραμίδων τῆς Αἰγύπτου	»	138.
Παράδοσις δημόδης Φιλιππουπόλεως	»	154.
Περὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς φυσικῆς συστάσεως αὐτοῦ	»	157.
Οἱ Ἰάπωνοι καὶ ὁ πολιτισμὸς	»	185.
Ἡ δεκάτη τρίτη ἰουνίου τοῦ 1865	»	193.
Ἡ κατατόμησις Καρόλου Α΄ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας	»	225.
Ῥώμη	»	236.
Τὰ διοπτρα	»	243.
Ὁ Μαγγελανικὸς πορθμὸς	»	261. 266.
Ἐν τῷ πυθμένι τοῦ ὠκεανοῦ	»	367. 332.
Οἱ τρεῖς σοφοὶ Γερμανοὶ	»	315.
Πρώτη θεωρία τῆς φύσεως	»	369.
Φυσικὴ ἱστορία (Καγγουρού)	»	397.
Περίεργα ἀποτελέσματα τοῦ κεραυνοῦ	»	398.
Οἱ Κιρκασσοὶ καὶ ἡ Κιρκασία	»	410.
Ὁ Τυφὼν τῶν Ἀντίλλων νήσων	»	413.
Τὸ ἀνάστημα τῶν ἀνθρώπων	»	414.

ΣΤ΄.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.

Ὁ αὐτοκράτωρ Μιχαὴλ Παλαιολόγος ἢ ἔξωσις τῶν Λατίνων ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως	»	12.
Ἡ Ῥωμαϊκὴ Ἐκκλησία ἐπὶ τῆς παπασύνης Λέοντος τοῦ Ι΄	»	28.
Ἡ θεία δίκη	»	64.
Παπασύνη Γρηγορίου τοῦ Ζ΄	»	287. 303. 323.
Ἐλισάβετ καὶ Μαρία Στυάρτη	»	339. 356.

Ζ΄.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.

Τὸ Προσκεφάλαιον	»	44.
Ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος (Συναξάριον Ἰουδαϊκόν)	»	30.
Ἀνεξιθρησκεία (Παράδοσις Ἰουδαϊκὴ)	»	32.
Ἡ παράφρων (διήγημα ἱστορικόν)	»	49. 66.
Ἡ παρέμβασις τοῦ ἁγίου Νικολάου	»	84.

Αἰετοὶ ἀδελφοὶ (διήγη ἱστορικόν)	»	99.
Ἡ Ὀρφανὴ	»	117. 150.
Ἡ Ἐχιδνα	»	149.
Ὁ ἱππότης Φαντασιόποιος ἢ τὰ μυθιοσορήματα	»	169.
Παράδοξος Ἀντίφασις	»	172.
Ἡ Ἀνθοῦλα	»	182. 221. 241. 250. 268.
Δαθάμα ἢ ἡ βασιλόπατος Ἰνδιῶν	»	207.
Ἡ δυσχέρεια τῆς ἡμερησίου δαπάνης ἐνὸς ἑκατομμυρίου	»	233.
Τὰ καθ' Ἡρώ καὶ Λέανιν	»	295.
Ἡ ἀντιπαθὴς σύζυγος πααθῆς ἐρωμένη	»	361.
Ἡ Μουσωτὴς	»	328.
Ἡ Χωρικὴ τῆς Πράγας	»	544. 360.
Ὁ πτωχεύσας ἔμπορος	»	376. 389.
Αἱ ἐνδόμυχοι χαραὶ	»	394.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΙ.

Ὁ Καρδινάλιος Ἀντωνέλλ	»	39.
Φαίδων καὶ Ἀστραία (Βιογραφία)	»	42.
Ἰπατία ἢ φιλόσοφος	»	60.
Φρόνη	»	61.
Ὁ Χρόνος (Βιβλιογραφία)	»	315.
Ἀλοῦσιος Γαλβάνης	»	326.
Δάντης Ἀλλιγιέρης	»	373.

Ε.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ ΚΙ ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἀνέκδοτα καὶ Γνώμαι	»	19. 283. 318.
Εὐδαιμονία	»	32. 51.
Ἐπιφυλλίς (ἐν ὄνειρον)	»	34.
Ἡ γυνὴ (ἐκμυστηρεύσεις βιτρυχίου)	»	65.
Αἰθιοπικὰ Γνωμικὰ καὶ προιμίαι	»	87.
Ἀπυγχόνισις καὶ οἰκιακὴ ὕδαιμονία	»	102.
Ὁ Μαγευμένος αὐλὸς	»	116.
Γνωμικὰ Τουρκικὰ	»	139.
Γνωμικὰ Κινεζικὰ	»	154. 299.
Ἡ θεία δίκη διὰ τοῦ φερέρου (Ἡ αὐταπάρνησις—Διάγνωσις τῆς ἡλικίας ἵππου—Αἱ ὄρνιθες εἰς τοὺς κήπους καὶ τοὺς ἀγροὺς—Συνταγὴ κατὰ τῆς καταβρῆς—Περίεργα ἤθη τῶν Γάλλων)	»	174.
Ποικίλα	»	226.
Πῶς ὁ Θ΄. καὶ ὁ δεσμῶν τοῦ φρουρίου τοῦ ἁγίου Ἀγγέλου	»	381.
Ἡ ἀρχιεπισκοπὴ καὶ τὰ ἀγιοσεβιλιάτικα	»	409.
Αἰνίγματα—Δογμῶν—Ἐξήγηται	»	20. 34. 52. 68. 88. 104. 120. 140. 156. 176. 192. 212. 228. 244. 264. 284. 300. 319. 336. 352. 368. 384. 400. 416.

Ι΄.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἔρωσ	»	19.
Καὶ ἡ φιλία ἐφήμερον	»	20.
Ὁ Θάνατος	»	33.
Ἡ Ἰάνθη—ἡ δεσποσύνη	»	52.
Ἡ βρεφικκοιτίς	»	67.
Ὁ θάνατος φρέφους	»	68.
Εἰς δύο Μίαι	»	87.
Δοκιμασία	»	88.
Ἡ χήρα	»	104. 119. 192. 227.
Ἡ ἀνθοδέσμη	»	120.
Ὅτε τὴν εἶδ	»	139.
Τοῦ Μαρτίου ὁ χιόνι—Πόνων στιγμαὶ	»	155.
Ἐπὶ τοῦ τάφου ἐρωμένης (ποίησις δημοτικὴ)	»	212.
Τὸ θελκτικὸν αἰδίον	»	243.

Μελαγχολία	»	244.
Ὁ κακοῦργος	»	263.
Πόθος	»	284.
Εἰς τὸ λεύκωμα τῆς μικρᾶς δεσποινίδος Μ. Π.—Τὸ ὄρφανὸν	»	319.
Ὄνος φέρων εἰκόνα	»	325.
Πρὸς Σὲ, Πρὸς σὲ	»	368.
Παραμυθία—Τὸ ἄσμα τοῦ ὄρφανοῦ	»	383.
Ἐπιγράμματα	»	400. 415.

ΙΑ΄.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ.

Ὁ Πλοίαρχος Καλόβολος ἀπὸ σελ. 1—127. (Τέλος)	
Ἡ Παράφρων τοῦ Ῥοσκιέφ	» 1—24. (ἀκολουθεῖ συνέχεια).